

OCTAVIAN DOCLIN
GOLF ÎN RETRAGERE
GOLF IM RÜCKZUG

Octavian Doclin

Golf în retragere

(55 de poeme)

Antologie de Ada D. Cruceanu

Traducere de Hans Dama

ANTHROPOS

Octavian Doclin

Golf im Rückzug

(55 Gedichte)

**Auswahl Ada D. Cruceanu
Übersetzung Hans Dama**

ANTHROPOS

COLECȚIA *POESIS* SAMMLUNG

EDITURA ANTHROPOS, 2007

All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin

EDITURII ANTHROPOS

Reproducerea parțială sau integrală a textului,
pe orice fel de suport tehnic,
fără acordul editorului,
se pedepsește conform legii.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DOCLIN, OCTAVIAN

GOLF ÎN RETRAGERE : 55 DE POEME / GOLF IM

RÜCKZUG: 55 GEDICHTE / Octavian Doclin ;
trad. în lb. germană de Hans Dama - Anthropos, 2007

ISBN 978-973-7985-67-5

*Adei,
Ajungînd la capăt de-abia începem*

*Für Ada
Das Ende erreichend, beginnen wir erst.*

Octavian Doclin

ANMERKUNGEN ZUR DEUTSCHEN VERSION:

In den meisten Originaltexten fehlen die Satzzeichen, was zu erheblichen Schwierigkeiten in den Übertragungen geführt hat. Nach Rücksprache mit dem Autor und unter Mithilfe von Prof. Simion Dănilă konnte diese deutsche Version erarbeitet werden.

Wir haben in der deutschen Fassung zwecks besseren Verständnisses für den geschätzten Leser nicht auf die Interpunktion verzichten können und hoffen, auf diese Weise den Lesern auch zu einem interpretativen Dienst verhelfen zu können.

Wegen der unterschiedlichen Sprachstrukturen weichen in der deutschen Fassung die Anzahl der Verszeilen vom rumänischen Original ab und sind meistens umfangreicher.

HANS DAMA

ELEGII SILVESTRE

I

Îmi tremură-n sînge trupul pădurii despletit și gol.

Știu eu... poate datorită prea albelor liniști

Încordate pînă la țipătul dorurilor.

Înebunește de pămînt părul pădurilor

Alungarea fiilor risipitori la ceasul încărunțirii

e singura inevitabilă și totuși necesară...

cînd albul pădurii îl strivesc cerbește-ntre ochi,

tresar de doruri copitele cerbilor, sparte-n părul
căzut.

Cînd primele secunde-ncărunțite se nasc din ceas

încărunțit

și în mine se naște din doruri același copil.

WALDELEGIEN

I
Im Blut erbebt mir des Waldes nackter, aufgelöster
Körper.
Weiß ich? ... vielleicht der weißen Ruhe wegen
Angespannt bis zum Sehnsuchtsschrei.
Am Erdboden verirrsinnt des Waldes Haar.
Die Wegweisung der verschwenderischen Söhne in
der Stunde
 des Ergrauens
ist die einzige unausweichliche Erkrankung und
doch vonnöten.
Wenn ich hirschengleich des Waldes Weiß
zwischen
den Augen erdrücke,
zucken die Hufe der Hirsche vor Sehnsucht,
zerschlagen
im abgefallenen Haar.
Wenn die ersten ergrauten Sekunden der grauenden
Stunde entwachsen
wird auch in mir aus der Sehnsucht dasselbe Kind
geboren.

II

Codrule, ochiule,
codrule, sfătosule,
codrule, mîină de zeu,
codrule, dorule,
îți mănîncă verdele
timpul cu copitele, galbenele, albele.

Codrule, ți-am spus mereu
să-mi dai verde părul tău,
să-l înverzesc și pe-al meu,
codrule, mîină de zeu,
codrule, flămînd, setos,
de verde mereu setos.
De doruri mereu setos,
galbenu-i neputincios!

II

O Wald, o Auge,
O ratspendender Wald,
Wald, du Götterhand,
O Wald, o Sehnsucht.
Die Zeit verspeist dein Grün
Mit den gelben, weißen Hufen.

O Wald, schon immer sagt' ich dir,
gib mir dein grünes Haar,
um meines ebenfalls zu grünen,
o Wald, du Götterhand.
Du hungrig-durstiger Wald,
nach meinem steten durstig' Grün.
Vor Sehnsucht stets durstig,
das Gelb ist machtlos.

POEM CU ZĂPEZI

Vin la noi zăpezile să moară
Ca și când alt loc de murit n-ar mai fi.
Mor zăpezile în noi disperate
Și tot noi sîntem pedepsiți
Să le-auzim ultimul strigăt.
Dar toate se-ncăpățînează
Să ne lase urmași
Pe care, neputincioși de-a-i alunga,
Să-i vedem în toate anotimpurile
Năpîrlirilor veșnice.

SCHNEEGEDICHTE

Zu uns kommt der Schnee um zu sterben.
So, als gäbe es keinen anderen Ort des Sterbens.
In uns stirbt verzweifelnd der Schnee ...
Doch wir sind die Bestraften,
Lauschen wir doch seinem entsetzten Schrei.
Alle versturen sich,
uns Nachkommen zu lassen
die, unvernünftig sie zu vertreiben,
wir in allen Jahreszeiten begegnen
den ewige Häutungen.

PRECUM PUSTIUL, VA ÎNFLORI

Și mai vreau să te laud ca pe o altă minune
la umbra de rouă a brațelor tale
tulbură izvorul doar fluturi târzii
și frunze coboară a rugăciune
un rîu de sare este căderea pleoapă pe pleoapă
dar înrouată vei îngălbeni și vei îngălbeni
precum pustiul ca grădina va înflori.

ERBLÜHEN WIE DIE WÜSTE

Und ich will dich wie ein anderes Wunder loben,
im Tauschatten deiner Arme
lediglich die späten Schmetterlinge die Quelle
ertrüben,
und die Blätter fallen herab wie zum Gebet.
Ein Salzfluss ist der Fall der Lider nacheinander,
doch betaut wirst du ergelben und ergelben,
wie die Wüste gleich einem Garten erblühen wird.

DAGMÀR

Albastru moare ochiul dimineții
și clopotele bat la Vărădia,
robită-n gând și-n fast de mirodenii
trece Dagmâr, prințesă de Serbia;

Ea trece-n fruntea oștilor flămânde
și robul ei e Omul care rîde.

Prințesa-nspre mulțimea tulburată
cu mîna de inele miluiește
și fața și-o ascunde-n dense văluri
și nimeni s-o privească nu-ndrăznește.

Și ochii galbeni doar un rob îi vede
doar robul ei, doar Omul care rîde.

Și-s o pădure-aceia de Vâl îngenuncheați
ca floarea rătăcită de fluturi orbi prin moarte
și-s o cîmpie aceia, cei ce-o cheamă-n taină
cînd mîna ei e-o flacără departe;

Și cine veșnic flacăra aprinde
e robul mic, e Omul care rîde.

DAGMÀR

Des Morgens Auge blau im Sterben liegt
In Vārādia man die Glocken läutet;
in düsteren Gedanken, in Nachtviolenpracht sich
wiegt
Serbiens Prinzessin Dagmàr, die vorüberzieht.

Ihr Heer ist ausgehungert, sie – voran,
ihr Sklave ist ein Mensch, der lachen kann.

Und der verwirrten Menge zu sich wendet,
mit ihren Händen ringbehangen,
das Antlitz in der Schleierhülle, Almosen nun
spendet,
und keiner wagt es, ihre Blicke aufzufangen.

Ein Sklave bloß erspäht die gelben Augen dann,
ihr Sklave nur, bloß dieser Mensch, der lachen
kann.
Vor diesem Schleier niederkniet ein ganzer Wald
gleich der betörten Blume, von todgeweihten
Schmetterlingen blind,
und jene wie im Feld, ihr Ruf heimlich erschallt,
wenn ihre Hände ferne Flammen sind.

Wer immerfort die Flamme fachtet an,
ihr kleine Sklave ist's, der Mensch, der lachen
kann.

DIN LACRIMĂ, POATE

Îmi latră cîinele iernii sub fereastră
avertisment că va trece pe aici
Steaua neagră în zbor de măiastră
în urmă c-un blînd popor de furnici.

Atunci mai presus de suflet fi-va dorința
precum albina zburînd peste crini,
din lacrimă poate se naște-o iubire
dar numai în lacrimă poți s-o alini.

AUS TRÄNEN, VIELLEICHT

Vor meinem Fenster kläfft der Winterhund,
Vorwarnung, dass möglich hier vorüberschwebt
der Schwarze Stern wie Wundervogel bunt,
die Folge sanft ein Volk von Ameisen belebt.

Der Wunsch wird mir dann mehr bedeuten als die
Seele,
so, wie die Imme über Lilien fliegt.
Aus Tränen ich die neue Liebe wähle,
doch trösten kann nur, wer in Tränen liegt.

NELINIȘTEA PURPUREI

Cînd în părul tău va înflori
Floarea de Purpură,
o toamnă de mult așteptată îți va decolora
ochii în galben
iar pasul pregătit fi-va pentru drumul pustiului,
văile lui fără adieri blînde sau reci
(dar ce importanță mai are o adiere atunci!)
le vei străbate cu ce ți-a mai rămas:
cu umbra mîinii tale.
Dar pentru ca Floarea de Purpură să-ți pară o
cunună
înflorind părul tău într-un gest triumfal,
îngăduie o lacrimă să cadă pe monedă.

PURPURS UNRUHE

Wenn in deinem Haar erblüht
die Purpurblume
wird ein langersehnter Herbst
die in Gelb gehaltenen Augen entfärben.
Doch der vorbereitete Schritt wird
für den Weg in die Wüste sein.
Seine Täler ohne sanfte Lüfte kühl
(doch was zählt dann schon ein Lüftchen?)
durchqueren wirst du sie, womit dir noch geblieben
ist:
mit dem Schatten deiner Hand.
Doch gewähre einer Träne
den Fall auf eine Münze,
damit die Purpurblume,
wie eine blühende Krone
dein Haar triumphal schmücke
wie eine blühende Krone.

PATRIA ADIERII

Fericit în patria adierii. Primul sunet de harpă
l-am învățat ascultându-ți pleoapele. Când soarele
era
ceasul izvoarelor de aur am început să deprind
mirosul și răcoarea grîului. Ochiul meu creștea
privind dansul ironic al trestiei. Trăiam grăbit
să ajung din urmă roua și s-o întrec. Printre
altele însă pe drum am întâlnit un roi de fluturi.
Aici trebuie să fie patria adierii, mi-am zis,
și ori de câte ori de-atunci mă bucur de harul
mierii, îmi amintesc că primul sunet de harpă
l-am învățat ascultându-ți pleoapele.

HAUCHHEIMAT

Glücklich in der Hauchheimat. Den erste Harfenton
erlernte ich, indem ich deinen Augenlidern
lauschte.

Als die Sonne die Uhr der goldenen Quellen war,
begann ich den Duft und
die Kühle des Weizens zu begreifen.

Mein Auge wuchs, als es den
ironischen Tanz des Schilfes betrachtete.

Ich lebte hastig,
den Tau einzuholen und zu überholen.

Unter anderem, indes,
traf ich unterwegs

einen Schwarm von Schmetterlingen.

Hier muss des Lüftchens Heimat sein, sagte ich
mir.

Und jedes Mal, ab dann,
erfreute mich

die Honiggabe,

und jedes Mal erinnre mich ab dann,
dass den ersten Harfenton ich erlernte,
indem ich deinen Augenlidern lauschte.

BUNA

În seara-aceasta Buna iar mă cheamă
Prin vechi cuvinte care nu au grai
Să-mi spună că ea pleacă înainte
Să pregătească cina la MASAMEADERAI.

Ca și odinioară în copilărie
Cînd laptele îl beam din graiul ce-i veni
Ca și acum cînd mi-a lăsat drept hrană
Raza din ochiu-i care-ngălbeni.

În seara-aceasta Buna-mi face semne
Din Steaua neagră-n care nu e trai
Ca să aduc și laptele și miera
La cina pregătită, la MASAMEADERAI.

OMA

Heut' Abend mich die Oma rufet still,
Die wohlvertrauten Worte ohne Laute gleiten,
Um mir zu sagen, dass voraus sie eilen will,
Den Paradiesestisch – das Abendmahl mir
zubereiten.

Wie einst in fernen Kindertagen-Zeiten,
Als ich die Milch aus ihren Worten trank,
Wie jetzt, wenn sie mir Nahrung will bereiten,
Den Strahl, der ihr aus dem ergilbten Auge sprang.

Auch heute Abend gibt die Oma mir ein Zeichen
Vom schwarzen Stern, der leblos oben schwebt,
Auf dass ich Milch und Honig möge reichen
Zur Abendtafel, wo mein Paradiesestischlein steht.

ZIDIREA

Subțire mîna mea, ca aerul,
se supune miresmei zăpezii ce-ți acoperă visul.
După somn te voi zidi în inelul luminii
să-mi poți povesti despre lucruri nemaivăzute:
cum focul divin al firii
aprinde lumina timpilor,
despre miraculoasa umbră care ni se scurge
printre degete
ca apa izvoarelor de sub munte,
despre înțelepciunea marmorei
care ține fața nevăzută
a sufletelor noastre într-o pace tăcută.
O, marmora:
se va deschide privirilor noastre ca o grădină veche,
precum un pustiu înflorit
la ruga în graiul dulce al trandafirului.

VERMAUERUNG

Meine dünne Hand, wie Luft
unterwirft sich dem Schneearoma, der deinen
Traum bedeckt.
Nach dem Schlaf schließe ich dich ein in den Ring
des Lichtes,
damit du mir über ungesehene Dinge kannst
erzählen:
wie das heilige Feuer des Fadens
das Licht der Zeiten entfacht,
über wundersame Schatten,
die durch unsere Finger fließen,
wie das Wasser der unterirdischen Gebirgsquellen
über die Weisheit des Marmors,
die das ungesehene Gesicht unserer Seelen
in einem stillen Frieden verbirgt.
O, Marmor:
wirst du dich unseren Blicken öffnen,
wie ein alter Garten,
wie eine erblühte Wüste,
beim Bittgebet in der süßen Sprache der Rose.

MUNTELE ȘI ILUZIA

De ce ne-am putea aminti mai întâi
dacă nu de muntele-n taină,
în vârful lui, la pîndă, răsare iluzia
ca floarea de stîncă,
acolo e singura mîngîiere în care te poți odihni
fără să știi că nu-ntotdeauna
fruntea îngăduie cununa-n triumf,
dar să ne mai amintim și de raza luminînd muntele
albastru
și despre ce am putea vorbi dacă nu de Iluzie,
de această pleopă a bucuriei
ce nu se vestește.

DER BERG UND DIE ILLUSION

Woran sollten wir uns vorerst erinnern,
wenn nicht an den geheimnisvollen Zauberberg,
an seinen Gipfel?

Der Lauer entspringt die Illusion,
wie die Felsblume,
dort ist das einzige Streicheln, an dem du dich
entspannen kannst,
ohne zu wissen,
dass nicht immer die Stirn die Triumphkrone
zulässt.

Doch erinnern wir uns auch an den Strahl,
der den blauen Berg erhellt,
denn worüber könnten wir überhaupt reden,
wenn nicht über die Illusion,
über dies Augenlid der Freude,
das niemals verwelkt.

CURAT ȘI NEBIRUIT

Nu-mi va fi teamă să plătesc
(și, vai, cu o obișnuință ancestrală)
în scumpe monede de rouă
dulceața de nuci verzi, cu spumă,
pe care mi-o vei servi la ultima vizită, ca de obicei
într-un cristal devalorizat, ceresc și sterp.
Cît timp iedera ochilor tăi
în tăcere îmi va lega umăr de umăr, voi termina
dulceața de nuci
verzi, cu spumă,
și, curat și nebiruit ca un porumbel
care se scaldă vara în praf
în mijlocul străzii,
mă voi retrage pentru o calculată călătorie
într-o pădure cu aburi calzi și miresme aprinse
și păsări cu glasuri de ceară,
nu înainte de-a-ți spune printr-o distinctă
înclinare a frunții:
„Noroc bun”, umbra mea!

REIN UND UNBESIEGT

Es wird mir nicht bang sein zu bezahlen
(und wehe, mit der althergebrachten Gewohnheit)
mit teuren Taumünzen,
die Süße grüner Nüsse, mit Schaum,
den du mir beim letzten Besuch – wie gewöhnlich
kredenzen wirst.
In einer entwerteten Kristallschale, himmlisch und
unfruchtbar.
Solange das Efeu deiner Augen
still mir Schulter mit Schulter verbindet,
werde ich die Konfitüre aus grünen Nüssen mit
Schaum,
rein und unbesiegt wie eine Taube
die sommers ein Bad im Staube der Straßenmitte
sich gönnt.
Ich werde mich zurückziehen, zwecks einer
berechneten Reise
in einen Wald mit warmen Dünsten und mit
glühroten Düften
und Vögeln mit Stimmen aus Wachs,
nicht ehe ich dir gesagt, in einer eindeutigen
Verneigung der Stirn:
„Gut Glück, mein Schatten!“

UN FEL DE ODĂ

Acestea sunt sandalele mele:
luați-le și purtați-le
toată iarna,
zise furnica.

EINE ART ODE

Dies sind meine Sandalen:
Nehmet sie und traget sie
den ganzen Winter,
sprach die Ameise.

CEASUL DE APĂ

Am ieșit în grădină.
Tocmai înflorise cireșul.
Mirosea grădina ca o lună arată.
Voi coborî pe-o catedrală-n pământ.
Atunci să ascultați: un ceas de apă
va suna blînd.

DIE WASSERUHR

Ich ging in den Garten,
als eben der Kirschbaum in Blüte stand.
Der Garten duftete wie ein durchackerter Mond.
Auf einer Kathedrale werde ich zur Erde
hinabsteigen.
Dann sollt ihr hören: eine Wasseruhr
wird sanft erklingen.

POEMUL SCURT

Iubito,
odată pătruns în cetatea poemului
voi spînzura emoția
de funia unei fulgerătoare
amintiri.
Numai astfel vom putea asculta
muzica ochilor,
numai așa se naște poemul scurt.

KURZES GEDICHT

Geliebte, dereinst in die Gedichtburg eingedrungen,
werde ich das Lampenfieber an dem Seil
einer blitzartigen Erinnerung erhängen.
Nur so können wir die Musik der Augen hören.
Nur so entsteht das Kurzgedicht.

POEMUL SCURT

Cum apele visului
adăpostesc somnul unui mort,
cum rîsul se odihnește în patul ochilor,
cum nici despre dimineața unui genunchi viu
nu-ți mai rămîn de povestit
prea multe.

Nimic nu se poate ascunde.
Nici măcar:
nisipul uscat depus pe limbă,
urmele briciului despiciînd liniștea de pe față,
apa sărată din botul cînelui.
Nimic nu se poate ascunde.
Nimic în afara unei perdele de fum
trasă pe ochi
ca peste leșul unui leu ucis din greșeală.

O umbră, se zice,
că te-ar putea cuprinde abilă
cînd cineva vrea să-ți bată la ușă.
Nimeni nu poate deschide mai repede
și mai de dimineață
decît păianjenul –

învinsul tău
cu care-ai urcat umăr lângă umăr
zidurile nopții.

Pe o ramură veșnică
înflorește ceața
cum pentru mine se vestejesc sînii tăi,
cum despre moarte vorbim, vrei nu vrei.

KURZES GEDICHT

Wie die Wasser des Traumes
den Schlaf eines Toten beherbergen,
wie sich das Lachen im Augenbett ausruht,
wie es über den Morgen eines lebendigen Knies
nicht mehr viel zu erzählen gibt.

Nichts kann versteckt werden
Nicht einmal der trockene Sand, auf der Zunge
abgelagert,
die Rasiermesserspuren, die Stille auf dem Gesicht
spaltend,
das Salzwasser in der Hundeschnauze.
Nichts kann versteckt werden,
nichts außer einem Rauchvorhang,
über die Augen gezogen
wie über die Leiche eines
versehentlich erlegten Löwen.

Ein Schatten, sagt man,
könnte dich geschickt umschlingen,
Wenn jemand an deine Tür klopfen will.
Keiner kann schneller und frühmorgens öffnen
als die Spinne – deine Besiegte,

mit der du Schulter an Schulter
die Mauern der Nacht erklommen hast.

Auf einem ewigen Zweig erblüht der Nebel,
wie für mich deine Brüste welken,
wie über den Tod zu reden, ob man will oder nicht.

GOLFUL/(14) Priveliștile

Printre ramurile de rugină ale sîngelui
ca printre gratii de apă,
privește formele golfului,
adu-ți aminte priveliștile lui,
îmbracă-te în zalele rigorii.

DER GOLF/(14) DIE ANSICHTEN

Durch die rostigen Zweige des Blutes
wie durch Wasserstäbe
schauen die Formen des Golfes.
Erinnere dich an seine Schönheiten.
Kleide dich in die Kettenhemden der Härte.

POEMUL CA UN MUȘCHI VERDE

Copil mă rătăceam prin pădure
căutînd crăițe zmeură ghiocei
mușchiul verde mușchiul verde
întotdeauna mă scotea la lumină

acum rătăcesc printre cuvinte
printre atîtea cuvinte
căutînd poemul, poemul minim
care să-mi arate drumul
spre mușchiul verde.

GEDICHT WIE EIN GRÜNES MOOS

Als Kind irrte ich durch den Wald,
suchte Kaiserpilze, Himbeeren, Schneeglöckchen;
das grüne Moos, das grüne Moos
verhalf mir wieder zum Licht.

Nun irre ich durch Wörter,
durch so viele Wörter,
das Gedicht suchend, das kleinste,
das mir den Weg weist
zum grünen Moos.

ȘTIUCA

Stă vicleană
printre trestii la doi pași
de mîluri și mistere aburoase
la pîndă neagră stă și-așteaptă
cu gura ei de aur
să-nghită basmul peștișorii

la mal se-aude fișîitul noptii
se sparge apa
știuca s-a închis în burta lunii.

DER HECHT

Er liegt schlau
zwischen dem Rohr, zwei Schritte
vom Schlamm und trüben Geheimnissen,
wartend auf der schwarzen Lauer
mit seinem goldenen Maul,
damit die Fische das Märchen verschlingen.

Am Ufer vernimmt man das Rauschen der Nacht,
das Wasser zerspringt,
der Hecht hat sich im Bauch der Welt
eingeschlossen.

POETUL

Neauzit, Poetul de-apare printre noi
nu se întreabă nimeni de ce a apărut,
cum, brusc, dacă dispare din cuvinte
nu-și amintește nimeni cîndva să-l fi văzut.

Întoarceți-vă o clipă cu fața înspre mare,
lăsați-vă o clipă privirea în pămînt,
veți auzi sub tîmple un mal în surupare
și veți vedea pe brațe o iederă crescînd.

Dacă vă-ncearcă teama c-al treilea ochi se-neacă,
și că, fragedă, mîna va ezita ușor,
înveșmîntați cuvîntul în lacrima lui sacră
și din cuvînt apare poetu-n ajutor.

Ce bine din departe se văd sărmanii zei,
ce muzică-ncetează privindu-i din aproape,
nu vă mirați: poetul e-un crescător de lei
cu care își ucide himerele de noapte.

Neauzit, Poetul de-apare printre noi
nu se întreabă nimeni de ce a apărut,
cum, brusc, dacă dispare din cuvinte
nu-și amintește nimeni cândva să-l fi văzut.

DER DICHTER

Der Dichter: Lautlos ist er plötzlich da, in unsrer
Mitte,
niemand fragt sich, wann, warum er kam.
Aus den Worten er genauso, ohne Schritte,
verschwindet: Keiner jemals ihn vernahm.

Für einen Augenblick doch wendet euch zum Meer,
lasset den Blick im Nu zu Boden gleiten;
hört an den Schläfen ihr den Uferabsturz tosend-
schwer
und auf den Armen wird der Efeu wachsend euch
begleiten.

Und sucht die Angst euch heim, das dritte Auge
könnt ertrinken,
dass auch die zarte Hand noch zögert dann und
wann,
lasst doch das Wort in seinen heil'gen Tränen
blinken
und aus dem Wort als Helfer der Poet entsteige
kann.

Wie gut gewahren wir die armen Götter in der
Ferne – Lichter,
und die Musik hört auf, wenn man sie aus der Nähe
sieht.
O, staunet nicht, ein Löwenzüchter ist der Dichter,

mit denen er die Nachtschimären tötet und
entflieht.

Der Dichter: Lautlos ist er plötzlich da, in unsrer
Mitte,
niemand fragt sich, wann, warum er kam.
Aus den Worten er genauso, ohne Schritte,
verschwindet: Keiner jemals ihn vernahm.

H

Odată
deschisă spre vaste promisiuni
lumina deveni prevestitoare
ca o izbîndă parțială
poetul
amintindu-și brusc
de orchestra biruitoare
se retrase distant în suave grădini agitate
hermetic
ca într-o moarte.

H

Einst, zu umfassenden Versprechungen geöffnet,
wurde das Licht voraussagend zum Verkünder,
wie ein Teilerfolg;
der Dichter – sich plötzlich erinnernd
des siegreichen Orchesters –
zog sich zurückhaltend, hermetisch zurück
in seine lieblich belebten Gärten,
wie in einen Tod.

GOLF ÎN RETRAGERE

Neîndurător, ca sulița înfiptă drept
în măduva spinării taurului,
Poetul se retrage după zîmbetul său.
Vine moartea și-l întreabă:
Ce faci aici?
Nimic altceva, răspunde Poetul,
în afară de faptul că mă aplec cu pleoapele
pînă la pămînt. Astfel, de pe trupul meu curbat
ca un golf în retragere,
păsări de noapte își umplu gușa
cu grăunțe de sudoare.
Și zîmbetul dispare. Și Poetul rămîne gol.
Și toți îl arată cu degetul.

GOLF IM RÜCKZUG

Unerbittlich wie der Speer
im Rückenmark des Stieres
zieht sich der Dichter hinter sein Lächeln zurück.
Da kam der Tod ihn zu fragen:
Was tust du hier?
Nichts weiter, antwortete der Dichter,
außer der Tatsache, dass ich meine Augenlider
zu Boden richte, so, dass von meinem gebeugten
Körper,
wie ein Golf im Rückzug,
die Vögel der Nacht ihren Kropf füllen
mit Körnern des Schweißes.
Und das Lächeln versiegt. Und der Dichter bleibt
nackt.
Und alle zeigen mit dem Finger auf ihn.

ÎNTÂLNIRE NOCTURĂ CU GASSENHEIMER, ARHIVARUL ȘEF, MEMORIA LUMII

Într-o noapte, înspre dimineața ei,
cînd tocmai mă pregăteam să închei poemul acesta
despre dorul de dinaintea dorului
și despre mașina de transportat oxigen, am auzit
bătăi scurte în ușa
camerei de bibliotecă:
Cine este? am întrebat cu o voce îngîndurată.
Gassenheimer, mi-a răspuns o voce șoptită.
Bine, dar tu nu ești moartea, tu nu ești
moartea, nu pot să-ți deschid, i-am răspuns.
O carte căzuse din bibliotecă și în timp ce mîna
mea așternea
pe hîrtie ultimul cuvînt al acestui poem,
am auzit bătăi scurte în ușa camerei de bibliotecă:
Cine este? am întrebat cu o voce îngîndurată.
Arhivarul șef, mi-a răspuns o voce șoptită.
Bine, dar tu nu ești moartea, tu nu ești
moartea, nu pot să-ți deschid, i-am răspuns.
O carte căzuse din bibliotecă și în timp ce mîna
mea
punea punct după ultimul cuvînt al acestui poem,
am auzit bătăi scurte în ușa camerei de bibliotecă:
Cine este? am întrebat cu o voce îngîndurată.

Eu sunt memoria lumii, eu sunt moartea de
dinaintea morții,
mi-a răspuns vocea, și în același timp am simțit
cum o mână
sigură de reușita ei, încep să transcrie cu cerneală
gri
direct pe umărul meu drept acest poem
din care azi se mai pot citi doar cuvintele
pleoapă bucurie
lumină piatră piramidă semn gri lemn cercuri
din care acum n-a mai rămas decât amintirea
unei atât de îndepărtate parabole.

**NÄCHTLICHE BEGEGNUNG MIT
GASSENHEIMER, DEM
CHEFARCHIVAR, DEM GEDÄCHTNIS
DER WELT**

Eines Nachts, zum Morgen hin, als ich dieses
Gedicht
über die Sehnsucht vor Sehnsucht
und über den Auto-Transport der Sauerstoffflasche
eben abschließen wollte,
vernahm ich ein kurzes Klopfen an die Tür der
Bibliothek:
Wer da? fragte ich mit nachdenklicher Stimme.
Gassenheimer, raunte mir die Stimme zu.
Gut, doch bist du nicht der Tod, du bist nicht der
Tod,
ich kann dir nicht öffnen, antwortete ich.
Ein Buch fiel aus der Bibliothek, und während
meine Hand
das letzte Wort dieses Gedichtes zu Papier brachte,
vernahm ich ein kurzes Klopfen an der Zimmertür
der Bibliothek:
Wer da? fragte ich mit nachdenklicher Stimme.
Der Chefarchivar, raunte mir die Stimme zu.
Gut, doch bist du nicht der Tod, du bist nicht der
Tod,
ich kann dir nicht öffnen, antwortete ich.

Ein Buch fiel aus der Bibliothek, und während
meine Hand
den Punkt nach dem letzten Wort dieses Gedichtes
setzte,
vernahm ich ein kurzes Klopfen an der Zimmertür
der Bibliothek:
Wer da? fragte ich mit nachdenklicher Stimme.
Ich bin's, das Gedächtnis der Welt, ich bin der Tod
vor dem Tod,
antwortete mir eine Stimme.
Und gleichzeitig fühlte ich,
wie eine Hand,
erfolgssicher begann, mit grauer Tinte
direkt auf meine rechte Schulter
dieses Gedicht zu schreiben,
aus dem heute lediglich die Worte Augenlid-
Freude,
Licht, Stein, Pyramide, Zeichen in Grau, Holz -
Kreise
zu lesen sind,
aus denen nun nichts als die Erinnerung geblieben
ist,
an eine, ach, so ferne Parabel.

RĂSPUNSUL POETULUI PENTRU UN NECUNOSCUȚ

Cu siguranță că altfel stau lucrurile
mai așezate mai nevăzute mai la locul lor
și chiar dacă așa ar sta unele lângă altele sau
și mai și unele într-altele
în numele poetului se poate tulbura orice:
pînă și veghea bufniței din clopotnița unei biserici
devenite recent monument istoric
chiar și somnul porumbeilor de pe acoperișul
celei mai înalte clădiri din oraș
traectoria pietrelor aruncate spre umărul stîng
al melcului abia ieșit la plimbare
sau îndreptate spre lumina gri a ochilor tăi
ori imaginea lui T de sub fruntea brumată
(T – de la: Teop El’Teop Teopia și bineînțeles
de la

litera aceea de o formă severă)

și de ce nu liniștea fragilă a ființei unui municipiu
care ia tot mai mult înfățișarea trandafirului
cu siguranță poate chiar cu siguranța zilei de mâine
sau și mai și cu siguranța zilei de azi
că altfel stau lucrurile.

DIE ANTWORT DES DICHTERS AN EINEN UNBEKANNTEN

Sicherlich liegen die Dinge anders,
gesetzter, ungesehener, an ihrem rechten Platze;
und selbst wenn einige neben anderen so stünden
oder noch mehr die einen in den anderen,
im Namen des Poeten kann alles trüb erscheinen:
Selbst die Wache der Eule im Glockenturm einer
Kirche,
kürzlich unter Denkmalschutz gestellt,
selbst der Schlaf der Tauben
auf dem höchsten Dach der Stadt,
die Flugbahn der Steine an die linke Schulter
der Schnecke geworfen,
die kam zum Spaziergang hervorgekrochen,
oder zum grauen Licht deiner Augen,
oder die Darstellung des T unter der mit Reif
bedeckten Stirn.
(T – von Teop El'Teop Teopia und
selbstverständlich
von jenem Buchstaben mit einer strengen Form)

Und warum nicht die zerbrechliche Stille des
Wesens
eines Munizipiums,
das immer mehr das Aussehen einer Rose
annimmt?
Mit Sicherheit,
vielleicht sogar mit der Sicherheit des morgigen
Tages,
oder noch besser mit der Sicherheit des heutigen
Tages,
dass es anders steht.

SFÂRȘITUL DE POEM

Precum un arc moale –
cu aminirea lui îți bei doar ceaiul
dimineața

regretându-i cuvintele

ENDE DES GEDICHTES

Wie ein weicher Bogen –
mit seinen Erinnerungen trinkst du
des Morgens nur den Tee -

seine Worte bedauernd.

TOTUL

Mai liberă decît fața nevăzută
a cuvîntului
mai liberă ca forma nescrisă a poemului
tot atît de sinceră cum agresiunea
punctului
și mai fidelă decît posesiunea ispitei –
puterea poetului de a fi fals.
Pînă la capăt. Stînd la pîndă.
Vînînd celelalte puncte de vedere.

ALLES

Freier als das ungesehene Gesicht des Wortes,
freier als die noch nicht niedergeschriebene Form
des Gedichtes,
genau so ehrlich wie die Aggression des Punktes,
und fideler als die Herrschaft der Versuchung,
die Macht des Dichters, falsch zu sein.
Bis zum Ende, auf der Lauer liegend,
die anderen Gesichtspunkte erjagend.

POEMUL SCURT

Trec printre ele.
Înainte și în urmă
livezile cuvântului.
Hrănește-te-mi spun.
Trupurile noastre acoperite
de pământ de apă și foc
doar atât mai pot face.
Sub tălpi lângă creștet
drumul.
Virtute pentru care pledez.

DAS KURZE GEDICHTE

Ich gehe zwischen ihnen durch.
Vor und hinter mir
die Obstgärten des Wortes.
Ernähre dich, so sagen sie mir,
Unsere von Erde, Wasser und Feuer bedeckten
Körper;
bloß das kann ich noch tun.
Unter den Sohlen, neben dem Scheitel, der Weg.
Tugend, für die ich plädiere.

PRIGONIREA

Umbra ei rămîne
saule saule
orbule
acum cînd nici nu presimți punctul
dintre cuvinte
și spinul
din palmele tale.

DIE VERFOLGUNG

Ihr Schatten bleibt.
Saulus, Saulus, Blinder,
jetzt, wenn du den Punkt
zwischen den Wörtern
und den Dorn
in deinen Handflächen
nicht spürest.

**ULTIMA ÎNTÎLNIRE NOCTURNĂ
CU GASSENHEIMER, ARHIVARUL ȘEF,
MEMORIA LUMII**

Așa că refuzat politicos dar categoric
Gassenheimer se retrase ușor mîhnit din fața
ușii ermetic închise fără să poată vedea
cine-i în spatele ei și mai ales cum arată.
Însă după tremurul vocii celui dinlăuntru
O bănuială avu totuși. Coborî treptele
sigur pe sine ajungînd în stradă
cu gîndul de a reveni mîine în plină amiază.
Facu doar cîțiva pași și aerul rece
al cerului îi aprinse imaginația. Dar dacă
acolo înăuntru se petrece o crimă perfectă?
Nu cumva zgomotul acela ciudat precum al unei
cărți căzînd din bibliotecă este de fapt
strigătul mîinii în agonie? Geamătul
abia perceput era fără îndoială al hîrtiei
suportînd ultimul punct ca pe un tatuaj.
Oare cine a provocat lupta? Și care e miza?
Oare cine pe cine ucide?
Ducîndu-și raționamentul pînă aici fără să-și poată
răspunde la capătul întrebării și al răbdării
de sine brusc gîndul lui înmărmuri. De la un geam
iluminat pe neașteptate o voce îi încărunți

sîngele-n vine:

Hei, tu, oricine ai fi! Nu auzi că din urmă
vine în mare viteză mașina de transportat oxigen?
Tu nu poți fi decît martor. Singurul – și poți fi
fericit – într-o poveste ce nu-ți aparține și
nu te privește. Victima zace aici în bibliotecă.
Tocmai am acoperit-o cu această foaie pe care

scriu despre tine. Hei, tu, mă mai auzi?
Și chiar acum în clipa cînd citești finalul
acestui poem glasul de la geam fu înghițit de un
zgomot.

Despre care azi nimeni nu-și amintește
să fi fost al mașinii de transportat oxigen.

**DIE LETZTE NÄCHTLICHE
BEGEGNUNG MIT GASSENHEIMER,
DEM CHEFARCHIVAR,
DEM GEDÄCHTNIS DER WELT**

So dass Gassenheimer, höflich aber entschieden
abgelehnt,
sich leicht vergrämt, von der hermetisch
abgeschlossenen Tür zurückzog,
ohne sehen zu können,
wer hinter dieser ist und wie er aussieht.
Indes nach dem Tremolo der Stimme, dessen von
drinnen
hatte er doch eine Vermutung. Er stieg die Stufen
hinab, selbstbewusst
und gelangt auf die Straße mit den Gedanken,
morgen Mittag wiederzukehren.
Er machte paar Schritte, und die kühle Luft
des Himmels entfachte seine Einbildungskraft.
Was aber, wenn drinnen ein echter Mord
geschieht?
Ist nicht das seltsame Geräusch zu hören,
als sei ein Buch aus der Bibliothek gefallen,
etwa der Schrei der Hand im Todeskampf?
Das Stöhnen, kaum hörbar, war zweifelsohne das
des Papiers,
das den letzten Punkt ertragen musste wie eine
Tätowierung.

Wer hat also den Kampf provoziert
und welches ist der Einsatz?
Wer tötet hier wen?
Die Beweisführung soweit spinnend, ohne
letztendlich
die richtige Antwort auf die Frage
am Ende der eigenen Geduld zu finden,
versteinerte plötzlich sein Gedanke.
Von einem beleuchteten Fenster ließ eine Stimme
unerwartet ihm das Blut in den Venen ergrauen.
He, du, egal, wer du bist, hörst du nicht,
dass von rückwärts mit großer Geschwindigkeit
der Transportwagen mit Sauerstoff kommt?
Du kannst nur Zeuge sein. Der einzige – und kannst
dich
glücklich wähnen
in einer Geschichte, die dich nicht betrifft
und dich auch nichts angeht.
Das Opfer liegt hier in der Bibliothek.
Ich habe es soeben zugedeckt mit diesem Blatt,
auf das ich über dich schreibe.
He, du, hörst du mich nicht?
Und selbst jetzt, in dem Augenblick,
da sie das Ende
dieses Gedichtes lesen,
wurde die Stimme am Fenster
von einem Geräusch verschluckt.
Daran erinnert sich heute niemand,
dass es der Transportwagen mit dem Sauerstoff
gewesen.

STRIGĂT

Adormisem pe umărul tău stîng
cum șoimul revenit din văzduh

visam că ori de cîte ori vînam poemul
prin preajma istoriei
de-atîtea ori se-auzea mugetul lui
ca de cerb hăituit

și astfel
cum se-ntîmplă o singură dată
cu trofeul superbului animal
și poemului urmărit
îi cădeau rînd pe rînd
unul cîte unul
cuvintele.
„Roma termini, Roma termini”, atunci
am strigat.
Și m-am trezit copil.
În haltă la Doclin.

SCHREI

Ich schlief auf deiner linken Schulter ein,
Gleich dem Falken, zurück aus den Lüften.

Mir träumte, dass ich, sooft das Gedicht ich jagte
um die Geschichte,
sooft erklang sein Brüllen
wie ein gehetzter Hirsch.

Und so,
wie es nur einmal geschieht,
mit der Trophäe des prächtigen Tieres
und des verfolgten Gedichtes,
fielen ihm nacheinander,
eines nach dem anderen,
die Worte ein:
„Roma termini, Roma termini“
habe ich dann gerufen.
Und ich erwachte als Kind
in der Haltestelle Doclin.

FĂRĂ TITLU

Fiindcă, iată, de-acum
ființa mea va sta tot mai întreagă
sub semnul stelelor căzătoare.
Voi lăsa pe cerul amintirii voastre
doar o singură dîră de lumină.
Mă veți căuta, unii nerăbdători, alții nepăsători,
chiar printre aceste litere, agresîndu-vă.
Eu voi sta lîngă ele, ascuns ca-ntr-un nor.
De-acum nevăzut. Voi, auzindu-mă.
Și uite-așa începem o viață nouă.
Tot împreună.

OHNE TITEL

Schau, weil ab nun mein Wesen gänzlich
unter dem Zeichen der fallenden Sterne steht,
werde ich am Firmament unserer Erinnerungen
nur einen einzigen Lichtstreifen hinterlassen.
Ihr werdet mich suchen, einige ungeduldig, andere
gleichgültig,
sogar zwischen diesen Buchstaben, die euch
angreifen.
Ich werde neben ihnen sein, versteckt wie in einer
Wolke.
Ab hier unbemerkt. Ihr werdet mich hören,
und siehe, so werden wir ein neues Leben
beginnen.
Wieder gemeinsam.

PRECUM O BUCURIE

Cînd amintirea cuvintelor nescrise
te-ajunge din urmă
cînd memoria părăsește amintirea poemului
cînd nu mai ai nici curajul
de-a privi printre litere
cînd agresiunea lor
lasă urme pe mîină
precum o bucurie
de care te-ai îndoit
mai tot timpul.

WIE EINE FREUDE

Wenn die Erinnerung ungeschriebener Wörter dich
einholt,
wenn das Gedächtnis die Erinnerung des Gedichtes
verlässt,
wenn du nicht mehr den Mut aufbringst,
durch die Buchstaben zu blicken,
wenn ihre Aggression, wie eine Freude,
Spuren auf der Hand hinterlässt
wie eine Freude, die du stets bezweifelt hast.

ÎN APĂRAREA LUI ESAU

La început a fost Cuvântul.
Lipit cu geana de prima literă
a ieșit în lumină poetul.
Cu pleoapele tremurînde privea prin grădina
poemului.
Isvoare de lapte și miere țîșneau din locuri
umbroase.
Păsări de toate culorile cîntau prin copaci.
Prea obosit de multele viziuni ale Sale,
Cuvântul cedă plictisit și sincer, dezinteresat
și aproape bătrîn
dreptul de întîi născut.
Voi crea, singur, o altă lume, își spuse
mulțumit Poetul,
în timp ce frămînta, fericit și viclean,
una cîte una, în palmele lui,
literele.
La început a fost Cuvântul –
zîmbi, prefăcut, Poetul.

ZU ESAUS VERTEIDIGUNG

Am Anfang war das Wort.
Mit dem Augenlid an den ersten Buchstaben
geheftet,
stieg der Dichter ins Licht.
Mit zitternden Augenlidern spähte er
in den Gedichtgarten.
Milch- und Honigquellen sprudelten
aus schattigen Gründen.
Vögel in allen Farben sangen in den Bäumen.
Übermüdet von seinen vielen Visionen
verzichtete das Wort, gelangweilt und ehrlich,
uninteressiert und fast gealtert,
auf das Recht des Erstgeborenen.
Ich werde, allein, eine andere Welt erschaffen,
gestand sich, zufrieden, der Dichter,
indem er in seinen Handflächen glücklich und listig
die Buchstaben nacheinander knetete.
Am Anfang war das Wort,
lächelte heuchlerisch der Dichter.

EXOD

Poetul își întinde cortul peste cuvintele sale
udă mai întâi cu memoria sa
cîmpia mănoasă a foii de scris
ajunge în fața porții cetății poemei
se oprește ușor îngăduitor cu cei dinlăuntru
privește ezită și intră
timpul rămîne afară poetul
după o viață perversă iese forțat
de teamă privește doar în față cu teamă
nădăjduiește la o reîntoarcere rapidă
dar merge grăbit înainte
un singur trup – el și hîrtia
poema și el
pe care le iubește ca pe propriul său trup –
gol iese
precum Lot din Sodoma.

EXODUS

Der Dichter breitet sein Zelt über seinen Wörtern
aus,
befeuchtet vorerst mit seinem Gedächtnis
die seidene Ebene
seines Schreibblattes,
erreicht das Burgtor seines Gedichtes,
hält inne – leicht nachsichtig mit den
Eingeschlossenen –,
sieht sich um, zögert und tritt ein.
Die Zeit bleibt draußen.
Der Dichter tritt heraus, notgedrungen,
nach einem perversen Leben.
Angstvoll, nur vorwärts blickend,
hofft er auf eine rasche Wiederkehr,
schreitet aber rasch weiter.
Ein einziger Körper – er und das Papier,
Das Gedicht und er,
das er liebt wie seinen eigenen Leib.
Nackt verlässt er,
wie Lot, Sodom.

lumile de dinaintea cuvîntului –
de imaginea lor poetul își lipește urechea
precum de pîntecele unei fecioare

mări de sunete raze de cenușă

visează Esau și poetul
rînd pe rînd
lumina și golul

Die Lichte vor dem Wort –
Vor ihrem Bild heftet der Dichter sein Ohr
wie an den Bauch einer Jungfrau.

Ein Meer von Lauten, Strahlen aus Asche.

Esau und der Dichter träumen,
der Reihe nach,
das Licht und die Leere.

UN SINGUR LUCRU

Privesc cu ochii închiși și tulburi casa poemului.
Am folosit tot ce era de folosit.
Marmoră albă pentru ce trebuia construit cu
marmoră.
Aur pentru ce-a fost de poleit cu aur
(mai ales orgoliul poetului de a sfida
libertatea divină).

Cuvinte – puține cuvinte
(doar cele ce mi-au fost descoperite
după nașterea ta din nou).

Mi-a mai rămas un singur lucru:
să obișnuiesc poemul să vorbească numai
atunci când trebuie.
Și doar dacă despre timpul în care a fost scris
se va spune că are înțelepciunea vremurilor
străvechi.

EINE EINZIGE SACHE

Mit geschlossenen und trüben Augen
betrachte ich das Gedichthaus.
Ich habe alles Denkbare verwendet,
weißen Marmor für alles aus Marmor Geschaffene.
Gold für alles Goldgeschliffene
(besonders den Hochmut des Dichters, die göttliche
Freiheit
zu verschmähen).

Wörter – wenige Wörter.
(Nur jene, die man nach deiner neuerlichen Geburt
bei mir entdeckte).

Eine einzige Sache ist mir geblieben:
Dem Gedicht beizubringen, nur dann zu sprechen,
wenn es erforderlich ist,
und nur, wenn über seine Entstehungszeit gesagt
wird,
dass es die Weisheit uralter Zeiten in sich birgt.

PETRECERE

Mi se-nvechește părul precum vinul
și pulbere din cer îmi spală ochii,
în sânge simt cum putrezește spinul
și-adorm rîzînd în poala Babei Dochii.

Un roi de viespi îmi răscolește-n trup,
o iederă îmi crește-ascunsă-n umeri,
mă nasc și mă renasc și iar mă rup
ca tu să nu mai poți să mă mai numeri.

UNTERHALTUNG

Wie Wein wird mir das Haar jetzt alt,
und Himmelkörnchen spülen mir die Augen bloß.
Den Dorn fühl ich im Blut verfaulend-kalt
und lächelnd schlaf ich ein in Frau Holles Schoß.

Den Körper Wespenschwärme mir zerstechen,
auf Schultern wuchert Efeu mir verborgen.
Geboren werde ich stets neu, um zu zerbrechen,
damit du mich nicht zählend kannst umsorgen.

UMBRA LUI PROCUST

Bănuitor prefăcut aproape surprins
observi profilul tău luînd forma mării
grăunțe de sare încolțesc pe suprafața pielii
precum cuvintele de prisos ascunse
abil ca un lucru furat
în poem

tot mai încăpătoare mîna
cuprinzînd fruntea-ncrețită

cum reșezată după voia ta
pentru dovezi inutile
neîncăpătoare poema

DER SCHATTEN DES PROKRUST

Heuchlerisch, vermutend, beinahe überrascht,
Bemerkst du dein Profil, das Meeresformen
annimmt.

Salzkörner keimen über deiner Haut
wie vergeblich versteckte Wörter, geschickt,
wie ein gestohlenen Ding im Gedicht.

Die noch umfänglich-breitere Hand,
die runzelige Stirn umfassend.
Wie, erneut nach deinem Willen,
aufgerichtet für unnütze Beweismittel,
das ausufernde Gedicht.

DOAMNE
(devreme târziu)

Fiilor mei, Ionuț și Vian

Acum, la final, cînd te pregătești
să intri pentru ultima dată, poate,
în Casa Poemului,
păzește-ți mîna.

După ce-i ieși
(dacă mai ieși)
vei duce cu tine fără-ndoială
mărturia vieții ei viitoare.

De-aici înainte, decît să rostești,
mai înțelept – ascultă cuvinte.

Inertă, mîna cu care scriu.

Spun toate acestea
puțin mai devreme.
Dar mult prea târziu.

HERR
(früh spät)

Meinen Söhnen Ionuț und Vian

Nun, im Finale, wenn du dich vorbereitest,
vielleicht zum letzten Mal
in das Haus des Gedichtes einzutreten,
bewahre deine Hand.

Nachdem du es verlassen wirst
(wenn du noch aussteigst),
wirst du zweifellos das Geständnis
seines kommenden Lebens mit dir führen.

Anstatt es auszusprechen, ist es – ab hier, weiser,
den Worten zu lauschen.
Träge ist meine schreibende Hand.

Ich sage dir all das
vielleicht etwas früh,
doch viel zu spät.

DOAMNE

(durată)

O veșnicie începe alta sfințește.
Între ele doar Tu rămâi același.
Confundat cu-nceputul. Cu sfârșitul identificat.
În roade în pîrgă cel mai bogat.

Mi se umple fața de rușine numai
la gândul că într-o viață atît de rapidă
cum urma nescrisă a stelei pe cer
n-am fost destul de destoinic în neprihănire
spre a Te cunoaște deplin.

Fața mi se scaldă în bucurie
fiindcă adesea am avut norocul mărturiei
ivirii cuvîntului înaintea vederii mele
ca nașterea unei flori de mină.

De durata luminii fulgerului am crezut întotdeauna
că este scrierea poemului minim.
În casa lui de-acum înainte te invit
să locuim împreună iubito.

Vom cunoaște aici pentru ultima oară
închinarea prin dărnicie.

Astfel uitată sau doar pe moment îmblînzită
îți va fi supărarea
după citirea acestei cărți.

HERR

(Dauer)

Eine Ewigkeit beginnt, die andre geht zu Ende.

Dazwischen bleibst du derselbe.

Verwechselt mit dem Anfang. Mit dem Ende identifiziert.

Im Ertrag der reichste der frühreifen Ernte.

Wir werden hier das letzte Mal

die Anbetung durch Freigebigkeit erkennen.

Dergestalt wird sein dein Ärgernis,

vergessen oder nur für den Augenblick gezähmt,

nach der Lektüre dieses Buches.

ÎNTINS ÎN CAMERA CU PEREȚI D PLUTĂ

pe pământ umed cu trupul gol Desprins de el
vedea plutindu-i pe deasupra aproape oblic
sufletul precum o pădădie destrămată de vânt
Limba o simțea moale ca petala de crin
într-un alcool verde Nu putea rosti un cuvânt
De fapt le uitase pe toate În acest timp
i se vorbea la ureche Nu auzea Mult nu trecu
și află că de fapt El își retrăise o clipă
viața anterioară Mai marele eunuc din umbră
al cuvintelor din haremul necunoscut de la Curtea
Poemului
Mîndru astăzi de condiția lui de jude necruțator
Vai ție poetule biet

AUSGESTRECKT IM ZIMMER MIT DEN KORKWÄNDEN

Auf feuchtem Boden mit nacktem Körper, von ihm
gelöst
sah er fast schief über ihm schwebend
die Seele wie ein Löwenzahn vom Wind zerstoßen.
Weich wie ein Blütenblatt fühlte sie die Zunge
in einem grünen Alkohol. Kein Wort konnte er
sprechen.
Im Grunde vergaß er alles, während ihm
ins Ohr gesprochen wurde.
Er hörte nichts. Viel Zeit verging nicht,
und wisse, dass ER eigentlich für einen Augenblick
sein vorheriges Leben erneut erlebte.
Der Großeunuch aus dem Schatten der Worte,
aus dem unbekanntem Harem des Gedichthofes.
Heute ist er stolz auf seinem Stand als
unerbittlicher Richter;
wehe dir, du armer Dichter!

PRAF ȘI PULBERE

Ca un animal de pradă, hăituit și rănit,
în bătaia ușoară a puștii,
a ieșit el în fața cuvântului,
cu palma stîngă întinsă, rostind doar atît:
acesta este locul unde am ținut ascunsă
imaginea reală, lucrată în filigran,
a morții, pe care voi n-ați ajuns s-o cunoașteți.
Astfel a vorbit. Și atît. După care
a întors spatele cuvântului.
Cuvîntul praf se făcu. Și mîna pulbere.

STAUB UND ASCHE

Gleich einem Raubtier, gejagt und verwundet
vom leichten Flintenknall, trat er vor das Wort,
mit ausgestreckter linker Handfläche, lediglich
raunend:
dies ist der Ort, wo ich das reale Bild
filigran gefertigt, versteckt hielt.
Des Todes Bild, das ihr nicht erkennen konntet.
So sprach er, basta! Und danach
kehrte er dem Wort den Rücken.
Das Wort zerfiel zu Staub, und die Hand zu Asche.

DEȘERTĂCIUNE

Toate cuvintele știute le-am revărsat în poem
dar poemul nu s-a umplut
toată lava din șira spinării
am lăsat-o să se topească în tine
dar plin am rămas de sunetul trupului tău

înțelepciune și nebunie
deșertăciune goană după vânt

EITELKEIT

Alle bekannten Wörter schüttete ich ins Gedicht,
doch das Gedicht wurde nicht gefüllt.
Die gesamte Lava des Rückgrats
ließ ich in dir schmelzen,
doch erfüllt blieb ich vom Klang deines Körpers.

Weisheit und Wahnsinn,
Eitelkeit, Haschen nach Wind.

POEM DE TOAMNĂ

Se-aude toamna-n cer urcînd,
eu lîngă iarbă coborînd.

Se-aude lacrima curgînd
pe fruntea mamei, răsărind

ca un izvor din alt izvor.
La gura lui încet cobor,

Copil cu palmele de dor,
cu ochiul – luminat pridvor...

HERBSTGEDICHT

Man hört den Herbst in den Himmel steigen,
doch ich steige hinab, neben dem Gras.

Die Träne hört man rinnen,
auf Mutters Stirn erscheinend;

wie ein Quelle aus der anderen,
zu ihrem Grunde stieg langsam ich hinab.

Kind mit den Handflächen der Sehnsucht,
mit Augen wie ein erleuchteter Vorbau ...

NICI ATUNCI

În curînd vei tăcea
după ce toată viața
te-ai hrănit cu laptele poemului
să nu încetezi să te rogi pentru el
chiar dacă nu mai păstrezi
decît amintirea vagă a feței sale

se apropie vremea tăcerii
iar numele cu care ai legitimat poemul
va urca în sîngele lui
înstrăinîndu-l de tine
nici atunci să nu încetezi să te rogi pentru el
fiindcă stă scris
și trebuie să știi și tu aceasta
oricine va voi să distrugă templul poemului
de propriu-i nume va fi nimic

SELBST DANN NICHT ...

Bald wirst du schweigen,
nachdem du dich ein Leben lang
mit der Milch des Gedichtes ernährt hast.
Höre nicht auf, dafür zu beten,
selbst wenn du nur mehr die vage Erinnerung
seines Aussehens behalten hast.

Es naht die Zeit des Schweigens,
und der Name, mit dem du das Gedicht gezeichnet
hast,
wird steigen in sein Blut
und ihn dir entfernen.
Selbst dann solltest du nicht aufhören, für ihn zu
beten,
weil es geschrieben steht,
und auch du musst es wissen:
Jeder, der den Gedichttempel zerstören will,
wird von seinem eigenen Namen vernichtet
werden.

PSEUDOFABULĂ

Ca să nu te strivesc fiindcă vreau să ies
din Casa Poemului în care de-atîta vreme
vocea mea n-o auzi nici măcar tu și
vorbesc ca-n pustie scoală-te și așează-te
în fața mea Astfel poți fi chiar scutul meu
cînd frații mei mai mari vor alerga după
mine cu gînd ascuns de-a mă trimite
în robia altui stăpîn Așa îi șopti Cuvîntul
în mare taină într-un miez de noapte punctului –
dar cum în viață așa și-n poem întotdeauna
cineva se găsește să vîndă De-abia
se-nfipse sărmanul în fața Cuvîntului
că Poetul gîndi că e bine să mai
ridice o Casă din același material
dar mult mai ascunsă vederii Și
știind că cine se scoală de dimineață
aleargă toată ziua Poetul zidi repede
în spatele Cuvîntului – viclean și vesel –
primele trei puncte
spre drumul ce duce la stejarul ghicitorilor
aminitindu-și doar că
un dinte are tot atîta valoare
ca și un ochi
asemenea cornului de fildeș
cu cel de abanos

PSEUDOFABEL

Um dich nicht zu zerquetschen, weil ich
aus dem Haus des Gedichtes weg will,
in dem seit geraumer Zeit selbst du meine Stimme
nicht vernimmst,
und ich spreche wie in der Einöde.
Steh auf und setz dich vor mich.
So kannst du sogar mein Schutzschild sein,
wenn meine größeren Brüder mit verborgenen
Gedanken
mir nachlaufen werden, mich in die Sklaverei,
zu einem anderen Gebieter zu schicken.
So flüsterte das Wort um eine Mitternachtsstunde
heimlich dem Punkt zu,
doch, wie im Leben, so auch im Gedicht,
stets findet sich jemand, etwas zu verkaufen.
Kaum drang der Arme vor das Wort,
und der Dichter dachte, es wäre gut,
noch ein Haus aus dem gleichen Material zu
errichten,
doch dem Blick besser verborgen und wissend,
dass der Frühaufsteher den ganzen Tag hastet,
mauerte der Dichter rasch auf der Rückseite des
Wortes,
schlau und froh, die ersten drei Punkte.

TĂCEREA

*Tatălui meu, octogenar, copil al lui
Dumnezeu, adus pe pământ și pentru a-mi revela
mie, fiul său, pe fratele său, Enoh*

Precum Obadia
ascunzînd profeții – cei o sută – în peșteră
își ascunse el fața acum de cuvintele părăsite
și hotărî să tacă în dragostea lui
și porni mai departe

SCHWEIGEN

Meinem achtzigjährigen Vater, geboren als
Kind Gottes, um mir, seinem Sohn, seinen Bruder
Enoh zu offenbaren.

Wie Obadja, die hundert Propheten in der Höhle
versteckte,
hat er nun sein Gesicht vor den verlassenen
Wörtern versteckt
und beschloss, in seiner Liebe zu schweigen.
Und weitergehend auf dem Weg zur Eiche der
Rätsel,
erinnerte er sich lediglich, dass ein Zahn genauso
wertvoll ist
wie ein Auge, wie das ebenholzartige
Elfenbeinhorn.

AUREA LIBERTAS

Sunetul aerului
cum vocile în creștere ale morților
cînd se întorc de pe-o parte pe alta
a timpului lor secund

de aur poate fi și privirea poetului
închisă în sine

ochiul său: doar o groapă comună
ascunzînd ape de odihnă

AUREA LIBERTAS

Der Klang der Luft
wie die wachsenden Stimmen der Toten,
wenn sie sich wenden,
von einer Seite auf die andere,
in ihrer zweiten Zeit.

Golden kann auch der Blick des Dichters sein,
in sich verschlossen.

Sein Auge: bloß ein gemeinsames Loch,
das die stillen Gewässer versteckt.

SĂLAȘE ÎN IARNĂ

Palatele lui Dumnezeu pe pământ –
le privești în fugă
în această goană necontrolată a trecerii
parcă ar vrea să întrebe ceva
de cineva dacă l-ai văzut acolo de unde vii
atât de grăbit
seamă tot mai mult cu stăpînii lor
pe care nu i-ai cunoscut
te privesc
și ele nerăbdătoare
uluite și puțin mai singure
precum un împărat căruia supușii
i-au uitat numele

HERBERGEN IM WINTER

Die Paläste des Herrgotts auf Erden
betrachtest du im Laufschrift,
in dieser unkontrollierten Hast des Vorüberziehens.
Sie scheinen etwas fragen zu wollen,
ob du jemand dort gesehen
und woher du kommst so eilig.
Sie ähneln immer mehr ihren Herren, die du nicht
gekannt.
Auch sie betrachten dich ungeduldig,
erstaunt und wenig einsam wie ein Kaiser,
dessen Untertanen seinen Namen vergessen haben.

CASE SIBIENE

Te privesc doar ochi în ochi
ca fără să vrea
o privire mirată și oarbă totodată
lăptoasă mai ales
cum un abur supt
de o lumină opacă
precum o zăpadă
care stă să coboare
peste pervazele lor –
aceste gene arse prematur

HERMANNSTÄDTER HÄUSER

Sie schauen dir nur in die Augen ohne zu wollen.
Ein verwunderter Blick und ein blinder
gleichzeitig.
Vor allem milchig wie Dunst,
aufgesogen von mattem Licht wie Schnee,
der fertig abzurutschen droht über ihre
Fensterbretter –
diese ausgebrannten, frühreifen Augenlider.

SFÂRȘIT DE POEM

... mereu cum trece
lumina
prin urechea acului

mereu cum trece...

ENDE DES GEDICHTS

... unentwegt fließt das Licht
durch das Nadelöhr,

unentwegt fließt es ...

TURNUL UNGHIULUI

Din Turnul Unghiului privește poetul
doar cu ochiul care vede numai înlăuntrul său
domeniul poemului
cuvintele mici pe care el le trecuse victorios
prin încercarea din Vale
plesnesc acum în pîrgă deplină
se bucură mult văzînd cum își trec
povara lucrării din gură în gură
așa cum în copilărie văzuse el în mușuroaiele de
furnici
la care se uita ore în șir
bucuria-i ținu însă cît durata fulgerului
timp destul pentru nașterea florii de mină
gîndul că după primul rod
o altă încercare îl așteaptă în Vale
fără să știe cît de puternice
vor fi vinele picioarelor noilor născuți
îl neliniști peste măsură
deschise celălalt ochi care vedea numai în afara sa
și desluși cum dinspre partea de sud a domeniului
cu steag alb în mîină (și) în goană nebună
se apropie punctul

DER WINKELTURM

Vom Winkelturm blickt der Dichter
nur mit dem Auge, das in sein Inneres sieht,
in der Domäne des Gedichtes.
Die kleinen Wörter, die er siegreich
durch die Probe im Tal bestand,
fallen nun in voller Reife.
Er freut sich ungemein, wenn er sieht,
wie sie ihre schwere Last von Mund zu Mund so
weiter tragen,
wie er in der Kindheit stundenlang in den
Ameisenhaufen starrte
Seine Freude währt kurz, wie die Dauer des
Blitzes;
doch genügend Zeit für die Geburt der
Bergwerksblume.
Der Gedanke, dass ihn nach der ersten Ernte
im Tal eine andere Probe erwartet,
ohne zu wissen, wie stark die Venen
an Beinen von Neugeborenen sein werden,
beunruhigte ihn über alle Maßen.
Er öffnete das zweite Auge, das nur nach außen
sah, und vernahm, wie aus der Südrichtung der
Domäne,
mit weißer Fahne in der Hand, mit irrer
Schnelligkeit, der Punkt naht.

COMPLITUL, NAȘTEREA

Cînd au văzut cum pîrga cuvintelor mici
dă-n floare bogată și rodul va fi pe măsură
și că pe ele le vede acum
doar ca pe niște omizi
pe ele care au străbătut Valea
mici și în pîrgă la rîndu-le
urmîndu-l fără poticnire
prin viclenia tinereții și puterea sîngelui lor
clocotind
ata să spargă vinele brațelor lor încă fragede
cucerind Cetatea bătrînilor lor cu întregul domeniu
văzîndu-i așadar prea mare grija
pentru noua bogăție ce va să prospere-ntre ziduri
ele
au hotărît în sfatul din templul
înălțat pe locul în care au așezat piatra Eben-Ezer
să-l alunge ca stăpîn al domeniului
teamă n-aveau domeniul era bine știut
doar neliniștea că dacă totuși
vor fi ele cele alungate în cele din urmă
domeniul să rămîină fără fisură neîmpărțit
iar tot ce au agonisit pînă aici
risipit să nu fie
drept mărturie să stea
zidirii lor în poem

la urechile lui ajunseseră însă toate acestea
astfel că atunci hotărî
printr-un semn știut și văzut
doar de cele în pîrgă
să cheme la el

în ceas de seară tîrziu
din locul ei de pîndă
de la marginea marginilor
poema
apoi ridică podul
un țipăt ca al femeii născînd
clătină punctul
„cu durere vei naște”, își aminti
Poetul

DAS KOMPLOTT, DIE GEBURT

Als sie gesehen, wie die kleinen Wörter erblühen
und die Frucht entsprechend ausfallen wird,
und dass er sie jetzt nur wie Raupen sieht,
sie, die das Tal durchquerten,
klein und doch schon in der Reifezeit,
ihm folgend ohne zu straucheln,
durch die List der Jugend und die Macht ihres
wallendes Blutes,
im Begriff, die Venen ihrer noch jungen Arme
zu sprengen
und die Burg ihrer Ahnen mit der gesamten
Domäne einzunehmen;
also, als sie ihn in großer Sorge gesehen
für die neuen Reichtümer,
die zwischen den Mauern gedeihen werden,
beschlossen sie im Rat des Tempels,
der erbaut ist an der Stelle,
wo sie den Stein der Hilfe, Eben-Ezer, hinstellten,
ihn als Domänenbesitzer zu verjagen.
Angst hatten sie keine – die Domäne war
ja wohlbekannt –,
nur die Befürchtung, dass letztlich
dennoch sie die Vertriebenen wären;
die Domäne aber ohne Spaltung bliebe,
unaufgeteilt,

alles bisher Angehäufte jedoch nicht verschwinden werde.

Als Beweis sollte es bleiben, für ihre Erbauung im Gedicht.

All das kam ihm jedoch zu Ohren,

sodass er dann beschloss,

durch ein bekanntes und erspähtes Zeichen

nur den Gereiften vertraut,

sie spätabends zu sich zu bestellen

an seinen Lauerstandort am Rande der Ränder: das

Gedicht.

Dann errichtete er die Brücke.

Ein Schrei wie die Geburtswehen einer Frau

schüttelte den Punkt.

„Mit Schmerzen wirst du gebären“, erinnerte sich der Dichter.

FUIORUL

I.

Stătea ascuns în lanul de cînepă
din grădina casei de la doclin
de tălpile de copil se prindea
pămîntul reavăn răcoarea lui
dacă (abia) îi stîmpăra sîngele înfierbîntat
verdele crud al cînepii tinere
îi colora ochii tineri cu care vedea
lumea visată și cerul albastru
era verde crud precum snopii de cînepă
puși de bunica la murat ascunși sub mal
în apa rece și limpede înverzită și ea
de picioarele lui și ele prea tinere
sub care-i strivea într-un dans nici azi înțeleș
era verde crud un verde închis
de la tălpi pînă la creștet
cu toate că atunci părul lui de copil
avea culoarea aurului ca al mamei sale
cînd l-a născut

HANFBÜSCHEL

I.

Er versteckte sich im Hanffeld des Gartens im
Hause Doclin.

An den Kindersohlen haftete der feuchte Boden.
Seine kühle Frische beruhigte kaum sein kochendes
Blut.

Sie färbte seine jungen Augen, mit denen er
die erträumte Welt und den blauen Himmel sah,
das wilde Grün des jungen Hanfes.

Es war das wilde Grün wie die Hanfgarben,
von der Großmutter zum Einsäuren versteckt
in der Uferwölbung des kalten, klaren Wassers.

Auch dieses rasch ergrünt von seinen, ach, so
jungen Füßen,

unter denen er sie in einem
bis heute unbegreiflich gebliebenen Tanz erdrückte.

Es war das wilde Grün, ein dunkles Grün
vom Scheitel bis zur Sohle.

Obwohl sein Kinderhaar damals goldfarben war,
wie das seiner Mutter,
als sie ihn geboren hatte.

II

ascuns în lanul de cânepă
din grădina casei copilăriei
chema roiul de viespi și privea cerul albastru
culcat pe spate în răcoarea cânepii
vedea mai bine lumea visată
prin crăpătura ochilor lui verzi
mai cruzi ca verdele crud al cânepii
cânepa – pîrga puterilor cuvintelor sale
în tinerețe

II.

Versteckt im Hanffeld, im Hausgarten seiner
Kindheit,
rief er den Wespenschwarm und blickte zum
blauen Himmel empor.
Auf dem Rücken liegend im kühlen Hanf,
erspähte er besser die geträumte Welt
durch die Spalten der grünen Augen,
roher als das rohe Grün des Hanfes.
Der Hanf – die Reifezeit der Macht seiner Worte,
in der Jugend.

III

cine mai cheamă astăzi oare cuvântul la el
se auzi gândind deodată cu voce tot mai puternică
și crezu pentru o clipă că sângele verde crud
de odinioară al copilăriei
va fi fuiorul în care va lega
pentru totdeauna lângă el poema
între timp însă fără s-o fi simțit în preajmă
ea îi lipise cu apă verde pleoapele
ele acum aurii
mai auzi doar plesnetul despicînd
în două lumea visată și cerul albastru
precum trupul de mult uscat al cînepii
adunat în fuior pe brațul bunicii
cîndva

III.

“Wer ruft wohl heute noch das Wort zu ihm” ?
vernahm er plötzlich, laut denkend, mit fester
werdender Stimme,
und glaubte für einen Augenblick, das wilde grüne
Blut
der Kindheit von einst wird der Hanfbüschel sein,
in dem er das Gedicht für immer an ihn binden
werde.
In der Zwischenzeit jedoch klebte es ihm, ohne es
verspürt zu haben,
mit dem grünen Wasser die golden gewordenen
Augenlider fest.
Er hörte lediglich das Platzen, das die geträumte
Welt
und den blauen Himmel in zwei spaltete,
sowie den längst verdorrten Leib des Hanfes,
irgendwann von den Armen der Oma in Büscheln
zusammengetragen.

SFÂRȘIT DE POEM

... viața poetului –
o săpătură arheologică
pe care cuvintele o acoperă
mereu cu nisip.

ENDE DES GEDICHTS

...Das Dichterleben
ist eine archäologische Grabung,
die von Wörtern unentwegt
mit Sand zugedeckt wird.

enthält zwischen 1970 und 2005 entstandene Texte, die in Anthologien oder in eigenen Gedichtbänden veröffentlicht wurden und von der Herausgeberin als eine Genese von den Anfängen in einer bewegten und ereignisreichen Jugend über verschiedenen Lebens- und Schaffensperioden bis hin zur poetischen Reife des Autors gewertet werden. (ADA D. CRUCEANU) 2006, 48 Seiten (Mit bibliographischen Hinweisen von Cornelia Ștefănescu. Umschlag: PAPI-Emilian Rosculescu, Deutschland).

28. Metafore gândite-n stil pentru când voi fi copil (= Metaphern im Styl gedacht, wenn ich mal Kind werde), III. erweiterte Auflage. Übersetzungen ins Englische von Ada Cruceanu. Mit einem Vorwort von Gheorghe Jurma und einem Nachwort von Ion Marin Almăjan. Umschlag: Petru Comisarschi. Tim-Verlag, Reșița / Reschitza, 2007, 72 Seiten.

16. Literaturpreise:

- 1993, der Preis für Dichtung der Filiale Temeswar des Rumänischen Schriftstellerverbands, für den Band **A te bucura în eroare** (Hestia-Verlag, 1992);
- 1997, Sonderpreis der Jury der Temeswarer Filiale des Rumänischen Schriftstellerverbands für den Band **Agresiunea literei pe hîrtie** (Hestia-Verlag, 1996);
- 1998, der Preis des Rumänischen Schriftstellerverbandes beim Nationalen Dichtungsfestival „George Coșbuc” (Bistrița/ Bistritz), Abteilung gedruckte Bände, für den Band **47 Poeme despre Viață, Dragoste și Moarte** (Timpul-Verlag, Reșița / Reschitza, 1998);
- 1999, der Preis „C. S. ANDERCO” bei „*Frontiera Poesis*” (Satu Mare / Sathmar) – für das gesamte dichterische Schaffen;

fiindcă n-ai scris-o cum îți spuneam după fiecare
carte tipărită pe care alergai să mi-o aduci
– Mai vedem noi, mai vedem noi,
aproape și eu fără glas abia i-am mai șoptit
și am picat, lîngă ușă în genunchi.
Cîteodată, noaptea, dintr-un triunghi,
poezie-dragoste-călătorie, aștept să se surpe dealul,
durut,
cu un ochi viu, cu altul mut,
privind sub dealul Doclinului
și eu, Doamne, visez,
e iarnă
aștept
un căput.

DER ÜBERROCK

Meinem Mentor Petru Oalld

In einen Überrock hineingezwängt,
klopfte heute Nacht der Lehrer an die Tür:
– „Komm, lass uns nach Forotic gehen“,
verleitete er mich, ohne Stimme, nur mit seinen
blinden Blicken,
während ich ihm sage:
– „Zum Gänsehügel, wo meine Mutter wohnte,
und wo sie Vater schließlich erreichte,
nachdem er dem im Bahnhof Doclin
versäumten Zug nachgerannt.
So verliebt war er, der Lehrbub,
der spätere Kürschnermeister Ioan Chisăliță,
in meine Mutter ...“
– „Gehen wird doch nach Cacova, setzte der
Starrköpfige,
in einen Überrock hineingezwängt, nach,
auch weiter stimmlos, nur mit seinen blinden
Blicken.
Wir werden ja gleich sehen,
ob du das Niveau des Văcărești - Dichter erreicht
hast,

weil du noch nicht soweit warst, als ich deine
ersten Verse las.
So sagte ich dir's, der du als Dorfkind
zur Weiterbildung ins Gymnasium eines anderen
Dorfes gekommen.
Oder sehen wir nach, ob du dein Maturabuch
geschrieben hast,
weil du es nicht geschrieben hast, wie ich es dir
gesagt habe,
nach jedem gedruckten Buch,
mit dem du mir nachgelaufen, um es mir zu
bringen."
– „Warten wir es ab, warten wir es doch ab“,
raunte ich, auch schon im Flüsterton,
und fiel neben der Tür auf die Knie.
Manchmal, nachts, aus einem Dreieck: Gedicht –
Liebe – Reise,
warte ich schmerzerfüllt, dass der Hügel abrutscht,
mit einem lebendigen und einem stummen Auge,
indem ich den Hügel in Doclin betrachte.
Und ich träume, o Herr,
es wäre Winter;
ich warte
im Überrock.

OCTAVIAN DOCLIN

1. **Nume:** CHISĂLIȚĂ
2. **Prenume:** OCTAVIAN
3. **Nume literar:** Octavian DOCLIN
4. **Data nașterii:** 17 februarie 1950 (în actele oficiale: 18 februarie 1950)
5. **Locul nașterii:** Doclin, județul Caraș-Severin
6. **Părinții:** tatăl: Ioan Chisăliță, maistor cojocar (decedat)
mama: Maria Chisăliță (numele de fată: Olariu), casnică
7. **Studii:** elementare (1957–1965, Școala generală Doclin); liceale (1965–1969, Liceul din comuna Grădinari, jud. Caraș-Severin); universitare (1969–1972), Institutul pedagogic Oradea, Facultatea de Filologie, specialitatea română-franceză
8. **Funcții:** 1972–1977, profesor – Școala Generală Nr. 1 Bixad (jud. Satu Mare); 1977 – în prezent, referent de specialitate – Centrul Județean Caraș-Severin pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale; președintele Fundației Cultural-Sociale OCTAVIAN DOCLIN Reșița; redactor-șef al revistei *Reflex – artă, cultură, civilizație* (Reșița) și coordonatorul *Bibliotecii Reflex*; director al Editurii Modus (Modus P. H.) Reșița
9. **Data primirii în Uniunea Scriitorilor din România:** 1982; 1990 – 2005 – membru în Comitetul de conducere al Filialei Timișoara a USR

Colaborări la reviste: *Arca* (Arad), *Banat* (Lugoj), *Cafeneaua Literară* (Pitești), *Caligraf* (Drobeta-Turnu Severin), *Citadela* (Satu Mare), *Contemporanul*, *Convorbiri literare*, *Discobolul* (Alba Iulia), *Familia*, *Knjivni Jivot*, *Luceafărul*, *Lumina* (Pancevo-Serbia), *Meridianul Timișoara*, *Neliniști Metafizice* (Constanța), *Orizont*, *Poesis* (Satu Mare), *Portal Măiastra* (Târgu Jiu), *România Literară*, *Revista V* (Focșani), *Rovnoběžné Zrkadlá /Oglinzi Paralele* (Nădlac), *Îaø Òiëîñ/ Naș Holos* (București), *Steaua*, *Semenicul* (Reșița), *Semne* (Deva), *Sigma* (Dresda, Germania) *Transilvania*, *Tribuna*, *Vatra*, *Viața Românească* ș. a

10. Colaborări la volume colective: (selectiv): **Ritmuri din Țara lui Iovan Iorgovan.** Culegere de versuri îngrijită de Petru Oallde. Prefață de Pavel Bellu, Reșița, 1970; **Uneori zborul (șapte poeți tineri).** Selecție și prezentare de Anghel Dumbrăveanu, Timișoara, Facla, 1973; **Fluturi, păsări, cai...** (un bestiar al poeziei românești alcătuit de Petre Stoica), București, Minerva, 1983; **Nichita Stănescu – Frumos ca umbra unei idei**, București, Albatros, 1985; Lucian Alexiu, **Casa Faunului** (40 de poeți contemporani), Timișoara, Hestia, 1995; **Orașul cu poeți** (antologie reșițeană), Reșița, Editura Timpul, 1995; **O mie și una de poezii românești**, antologie, prefață, bibliografie de Laurențiu Ulici, București, Editura DU Style, 1997; **Eminescu – pururi tânăr.** Dedicății lirice. Ediție, antologie, aparat critic de Cristina Crăciun și Victor Crăciun. Cuvânt înainte de acad. Eugen Simion. Prefața de acad. Mihai Cimpoi, Chișinău-București, Editurile Litera/David, 1998; Jon Milos (red.), **Vid**

Tystnadens Bord. Panorama över samtida rumänsk poesi i urval, översättning oçg presentation av Jon Milos, Stockholm, Brutus Östlings Bokförlag, Symposion, 1998; **Antologia poeților ardeleni contemporani**, de Eugeniu Nistor și Iulian Boldea, Tg. Mureș, Editura Ardealul, 2003; **Sacralitate/Sacrality.** Ediție îngrijită și tălmăciri de Dumitru M. Ion și Carolina Ilica. Cuvânt înainte de Carolina Ilica, București, Editura Academiei Internaționale Orient-Occident, 2004; **Medalionul literar – structură permanentă de cultură și educație**, de Marian Barbu și Alexandru Gheorghe, Craiova, Editura Ramuri, 2006; colaborează la realizarea articolelor despre scriitorii din Banat (Caraș-Severin) pentru **Dicționarul General al Literaturii Române**, ediția Academiei României;

11. Debut absolut: 1968 – revista *Vîrste cărășene* a Liceului din Grădinari, an I (1968), nr. 1 (cu grupajul de versuri „Trei teme despre meșterii lutului”, semnat Oct. Chisăliță), p. 8; în revista *Orizont*, Timișoara, an 21 (94), nr. 6, iunie 1970 (semnează pentru prima dată cu numele literar adoptat de atunci, Octavian Doclin), cu poezia „Galilei”, p. 58 (Atelier poetic);

12. Debut editorial: Ritmuri din Țara lui Iovan Iorgovan. Culegere de versuri îngrijită de Petru Oalld. Prefață de Pavel Bellu, Reșița, 1970

13. Opera tipărită:

1. Neliniștea purpurei (poeme), Timișoara, Facla, 1979, 60 p. (prezentări pe coperta a IV-a, de Anghel Dumbrăveanu și Gheorghe Grigurcu)

2. Ființa tainei (poeme), Timișoara, Facla, 1981, 52 p.

- 3. Muntele și Iluzia** (poeme), Timișoara, Facla, 1984, 56 p.
- 4. Curat și nebiruit** (poeme), București, Cartea Românească, 1986, 109 p.
- 5. Cu gândul la metaforă** (poeme), București, Editura Eminescu, 1989, 86 p. (prezentări pe coperta a IV-a, de Petre Stoica și Cornel Ungureanu)
- 6. Metafore gândite-n stil pentru când voi fi copil**, Reșița, Editura Semenicul, 1991, 32 p. (cu o prezentare pe coperta a IV-a, de Gheorghe Jurma)
- 7. Ceasul de apă.** Antologie, selecție și Postfață de Lucian Alexiu, Timișoara, Hestia, 1991, 96 p.
- 8. A te bucura în eroare** (poeme), Timișoara, Hestia, 1992, 72 p. (prezentări pe coperta a IV-a, de Cornel Ungureanu și Al. Cistelecan)
- 9. În apărarea poemului scurt** (poeme), Timișoara, Hestia, 1993, 52 p.
- 10. Climă temperat continentală. Poeme / temperate Continental Climate. Poems.** Antologie și versiune în limba engleză de Ada D. Cruceanu. Cu o Postfață de Lucian Alexiu, Timișoara, Hestia, 1995, 68 p.
- 11. Agresiunea literei pe hârtie.** Poeme. Grafica volumului: Iulian Vitalis Cojocariu. Portretul autorului, de Mircea Ciobanu, Timișoara, Hestia, 1996 (Colecția Biblos), 48 p.
- 12. Esau** (33 poeme). Cu o Postfață de Adrian Dinu Rachieru, Reșița, Editura Timpul, 1997, 54 p.
- 13. 47 Poeme despre Viață, Dragoste și Moarte.** Cu un portret al autorului de Iulian Vitalis Cojocariu, Reșița, Editura Timpul, 1998, 56 p.: **47 Poems about Life, Love and Death.** An English Version by Ada D. Cruceanu, Reșița, Timpul P. H., 1998, 56 p.

- 14. Poeme duminicale**, Reșița, Editura Timpul, 1998, 64 p. (prezentări pe coperta a IV-a, de Al. Cistelecan, Valentin F. Mihăescu și Geo Vasile)
- 15. Între pereți de plută sau Moartea după Doclin, Timișoara** (poeme), Editura Marineasa, 1999, 42 p.
- 16. Dubla eroare** (poeme), Timișoara, Editura Marineasa, 1999, 48 p. (cu un portret al autorului, de Marin Sorescu)
- 17. Metafore gândite-n stil pentru când voi fi copil** (ediția a doua, adăugită; traduceri în limba engleză de Ada D. Cruceanu). Cu o Postfață de Ion Marin Almăjan și o prezentare de Gheorghe Jurma, Reșița, Editura Timpul, 1999, 64 p.
- 18. Poemele dinaintea tăcerii**, Reșița, Editura Timpul, 1999, 48 p.
- 19. Urma pașilor în vale** (poeme), Timișoara, Hestia, 2001, 44 p.
- 20. Nisip, ape de odihnă** (poeme). Însoțite de o Scrisoare a lui Cornel Ungureanu. Postfață de Adrian Dinu Rachieru (coperta: Doru Bucur, Germania), Timișoara, Editura Marineasa, 2002, 48 p.
- 21. Carte din iarna mea**, poeme. Cu o interpretare critică de Olimpia Berca, Timișoara, Editura Marineasa, 2003, 52 p.
- 22. Pîrga** (poeme). Cu o Fișă de Dicționar de Cornelia Ștefănescu și două „Agrafe galbene” de Sorin Gârjan, Timișoara, Editura Marineasa, 2004, 50 p.
- 23. Pîrga II**, poeme, Postfață de Ela Iakab, Reșița, Modus P. H., 42 p.
- 24. 55 de poeme*** (antologie). Selecția textelor: Ada D. Cruceanu (coperta: Petru Comisarschi), Reșița, Modus P. H., 2005, 76 p.

25. Locomotiva și vrabia (antologie). Ediție sentimentală alcătuită de Ion Cocora, prefață de Mircea Martin (coperta: Tudor Jebeleanu), București, Editura Palimpsest, 2006, 186 p.

26. Pîrga III, poeme. Poetul în Pîrgă (Prefață) de Mircea Martin (coperta: Doru Bucur, Germania), Reșița, Modus P. H., 2006, 33 p.

27. 27. НҮҮԴԹԲԱՅԻԱ. Pîrga (Pîrga, poeme), traducere (și aparat critic) în limba bulgară de Margarita Kovalenko, Sofia, Editura Bolid, 2006, 48 p. (Cu o Fișă de dicționar de Cornelia Ștefănescu. Coperta: PAPI-Emilian Rosculescu, Germania)

28. Metafore gândite-n stil pentru când voi fi copil (ediția a treia, adăugită; traduceri în limba engleză de Ada D. Cruceanu). Cu o Prefață de Gheorghe Jurma și o Postfață de Ion Marin Almăjan (coperta: Petru Comisarschi), Reșița, Editura Tim, 2007, 72 p.

* Selecția textelor din volumul apărut în 2005, de la care pornește și antologia bilingvă de față, a urmat cronologia poemelor publicate de Octavian Doclin, începând cu debutul în revista *Vârste cărășene* (sub numele de botez, Octavian Chisăliță). A urmat, apoi, în volumele (antologii și volume de autor) editate între 1970 și 2005, ceea ce antologatorului i s-a părut a fi nașterea și creșterea poemului, vârstele acestuia și ale poetului, îngemănate, toate, în febrila, prelunga și fantastică sa adolescență. (ADA D. CRUCEANU)

14. Premii literare:

- 1993, Premiul pentru Poezie al Filialei Timișoara a Uniunii Scriitorilor din România – pentru volumul **A te bucura în eroare** (Editura Hestia, 1992)
- 1997, Premiul Special al Juriului al Filialei Timișoara a Uniunii Scriitorilor din România – pentru volumul **Agresiunea literei pe hîrtie** (Editura Hestia, 1996)
- 1998, Premiul Uniunii Scriitorilor din România la Festivalul Național de Poezie „George Coșbuc” (Bistrița), secțiunea volume publicate – pentru volumul **47 Poeme despre Viață, Dragoste și Moarte** (Editura Timpul, Reșița, 1998)
- 1999, Premiul „C. S. ANDERCO” la *Frontiera Poesis* (Satu Mare) – pentru întreaga creație poetică
- 2002, Premiul Uniunii Scriitorilor din România la Festivalul Național de Poezie „George Coșbuc” (Bistrița), secțiunea volume publicate – pentru volumul **Urma pașilor în vale** (Editura Hestia, 2001)
- 2003, Premiul pentru poezie al Filialei Timișoara a Uniunii Scriitorilor din România – pentru volumul **Nisip, ape de odihnă** (Editura Marineasa, 2002)
- 2005, Premiul pentru Poezie al Festivalului Internațional EMIA, Deva
- 2006, Premiul EMINESCU și Titlul Cavaler al Ordinului Cultural „Eminescu-1868-Oravița”
- 2007, Premiul TIBISCUS, la Festivalul Internațional de Poezie DRUMURI de SPICE, ediția a XIV-a, Uzdin (Serbia)
- 2007, DIPLOMA OMAGIALĂ - 190 ani de la fondarea Teatrului Vechi „Mihai Eminescu”, Oravița (16 octombrie 2007)

• 2007, PREMIUL SPECIAL AL JURIULUI, LA Festivalul Internațional de Poezie „George Coșbuc”, Bistrița (12 – 13 octombrie), ediția a XXIII-a

15. Ordine și distincții

– Ordinul Meritul Cultural în Grad de Cavaler (2004), acordat de Președintele României

OCTAVIAN DOCLIN

1. **Name:** CHISĂLIȚĂ
2. **Vorname:** OCTAVIAN
3. **Literarischer Name:** Octavian DOCLIN
4. **Geburtsdatum:** 17. Februar 1950 (in den offiziellen Akten: 18. Februar 1950).
5. **Geburtsort:** Doclin, Kreis Caraș-Severin / Karasch-Severin.
6. **Eltern:** Vater: Ioan Chisăliță, Kürschnermeister (verstorben);
Mutter: Maria Chisăliță (Geburtsname: Olariu), Hausfrau.
7. **Studien:** Grundschule (1957 - 1965, Allgemeinbildende Schule Doclin); Ly-zealunterricht (1965 - 1969, Lyzeum der Gemeinde Grădinari, Kreis Caraș-Severin / Karasch-Severin); Hochschulstudien (1969 - 1972), Pädagogisches Institut Oradea / Großwardein, Philologische Fakultät, Studienrichtung Rumänisch-Französisch.
8. **Funktionen:** 1972 - 1977, Professor – Allgemeinbildende Schule Nr. 1 Bixad (Kreis Satu-Mare / Sathmar); 1977 - bis z.z. Referent des Kreis zentrums für Bewahrung und Förderung der traditionellen Kultur Karasch-Severin; Vorsitzen-der der Sozial-Kulturellen Stiftung OCTAVIAN DOCLIN Reșița / Reschitza; Chefredakteur der Zeitschrift *Reflex – artă, cultură, civilizație* (*Reflex – Kunst, Kultur, Zivilisation*), Reșița / Reschitza und Koordinator der *Biblioteca Reflex* (*Bibliothek Reflex*); Direktor des Modus-Verlags (Modus P.H.) Reșița / Reschitza.

9. Mitglied im Rumänischen Schriftstellerverband seit 1982; 1990 - 2005, Mitglied im Leitungsrat der Filiale Timișoara / Temeswar des Rumänischen Schriftstellerverbands.

10. Mitarbeit bei Zeitschriften: *Arca* (Arad), *Banat* (Lugoj / Lugosch), *Cafeneaua Literară* (Pitești), *Caligraf* (Drobeta Turnu-Severin), *Citadela* (Satu Mare / Sathmar), *Contemporanul*, *Convorbiri literare*, *Discobolul* (Alba Iulia / Karlsburg), *Familia*, *Knijevni Jivot*, *Luceafărul*, *Lumina* (Pancevo – Serbien), *Meridianul Timi-șoara*, *Neliniști Metafizice* (Constanța / Konstanza), *Orizont*, *Poesis* (Satu Mare / Sathmar), *Portal Măiastra* (Târgu Jiu), *România Literară*, *Revista V* (Focșani), *Rovnobežné Zrkadlá/ Oglinzi Paralele* (Nădlac), *Îaø Ôïëîñ/ Naș Holos* (București / Bukarest), *Steaua*, *Semenicul* (Reșița / Reschitza), *Semne* (Deva / Diemrich), *Sigma* (Dresden, Deutschland), *Transilvania*, *Tribuna*, *Vatra*, *Viața Românească* u.a.

11. Mitarbeit an Anthologien (selektiv): Ritmuri din Țara lui Iovan Iorgovan = Rhythmen aus dem Landkreis des Iovan Iorgovan.

Gedichtsammlung der Literaturkreise und -zirkel aus dem Kreis Caraș-Severin / Karasch-Severin, hrsg. von Petru Oallde, mit einem Vorwort von Pavel Bellu, Reșița / Reschitza, 1970; **Uneori zborul (șapte poeți tineri) = Manchmal der Flug (Sieben junge Dichter).** Auswahl und Präsentation von Anghel Dumbrăveanu.

Facla-Verlag, Timișoara/ Temeswar, 1973; **Fluturi, păsări, cai...**(un bestiar al poeziei românești alcătuit de Petre Stoica) = **Schmetterlinge, Vögel, Pferde...** (ein

Bestiarium der rumänischen Dichtung, von Petru Stoica erstellt). București/Bukarest, Minerva-Verlag, 1983; **Nichita Stănescu – Frumos ca umbra unei idei = Schön, wie die Schatten einer Idee.** București / Bukarest, Albatros-Verlag, 1985; **Lucian Alexiu, Casa Faunului (40 de poeți contemporani) = Das Haus des Fauns (40 zeitgenössischen Dichter),** Timișoara / Temeswar, Hestia-Verlag, 1995; **Orașul cu poeți (antologie reșițeană) = Die Stadt der Dichter (eine Reschitzaer Anthologie),** Reșița / Reschitza, Timpul-Verlag, 1995; **O mie și una de poezii românești = Tausend und eines rumänische Gedichte.** Anthologie, Vorwort, Bibliografie von Laurențiu Ulici, București / Bukarest, DU Style-Verlag, 1997; **Eminescu – pururi tânăr. Dedicății lirice = Eminescu – ewig jung.** Lyrische Widmungen. Edition, Anthologie und kritische Bemerkungen von Cristina Crăciun und Victor Crăciun. Vorwort von Eugen Simion, Mitglied der Rumänischen Akademie. Einleitung von Mihai Cimpoi, Mitglied der Rumänischen Akademie. Chișinău – București / Kischinew – Bukarest, Die Verlage Litera / David, 1998; Jon Milos (Hrsg.), **Vid Tystnadens Bord.** Panorama över samtida rumänsk poesi i urval, översättning oeg presentation av Jon Milos, Stockholm, Brutus Östlings Bokförlag, Symposion, 1998; **Antologia poezilor ardeleni contemporani = Anthologie der zeitgenössischen siebenbürgischen Dichter,** von Eugeniu Nistor und Iulian Boldea, Tg. Mureș/Neumarkt, Ardealul-Verlag, 2003; **Sacralitate / Sacrality.** Eine bearbeitete und interpretierte Edition von Dumitru M. Ion und Carolina Ilica. Vorwort von Carolina Ilica, București/Bukarest, Verlag der

Academia Internațională Orient-Occident, 2004;
Medalionul literar – structură permanentă de cultură și educație = Ein literarisches Medaillon – die ständige kulturelle und erzieherische Struktur, von Marian Barbu und Alexandru Gheorghe, Craiova, Ramuri-Verlag, 2006;

12. Mitarbeit an Beiträgen über die Schriftsteller des Banats (Caraș-Severin/Ka-rasch-Severin) für **Dicționarul General al Literaturii Române = Das Allgemeine Lexikon der Rumänischen Literatur**, eine Ausgabe der Rumänischen Akademie;

13. Das Debüt:

– 1968, in der Zeitschrift *Vîrste cărășene = Karascher Menschenalter*, eine Schülerzeitschrift, herausgegeben vom Lyzeum in Grădinari, Jg. I (1968), Nr. 1 (Dichtung erschienen unter dem Sammeltitle „Trei teme despre meșterii lutului” = „Drei Themen über die Tonkünstler”, unterschrieben Oct. Chisăliță), Seite 8;

– in der Zeitschrift *Orizont*, Timișoara / Temeswar, Jg. 21 (94), Nr. 6, Juni 1970 (unterschreibt zum ersten Mal unter dem literarischen Name Octavian Doclin), mit dem Gedicht „Galilei”, Seite. 58 (Atelier poetic = Poetisches Atelier);

14. Das editorische Debüt:

Ritmuri din Țara lui Iovan Iorgovan = Rhythmen aus dem Landkreis des Iovan Iorgovan. Gedichtsammlung der Literaturkreise und -zirkel aus dem Bezirk Caraș-Severin / Karasch-Severin, hrsg. von Petru Oallde, mit einem Vorwort von Pavel Bellu, Reșița / Reschitza, 1970.

15. Die in Buchform erschienenen literarischen Werke:

1. Neliniștea purpurei. Poeme (= Purpurs Unruhe. Gedichte), Facla-Verlag, Timișoara / Temeswar, 1979, 60 Seiten (Präsentation auf der IV. Umschlagseite von Anghel Dumbrăveanu und Gheorghe Grigurcu).

2. Ființa tainei. Poeme (= Das heimliche Wesen. Gedichte), Facla-Verlag, Timișoara / Temeswar, 1981, 52 Seiten.

3. Muntele și Iluzia. Poeme (= Der Berg und die Illusion. Gedichte), Facla-Verlag, Timișoara / Temeswar, 1984, 56 Seiten.

4. Curat și nebiruit. Poeme (= Rein und unbesiegt. Gedichte), Verlag Cartea Românească, București / Bukarest, 1986, 109 Seiten.

5. Cu gândul la metaforă. Poeme (= In Gedanken an die Metapher. Gedichte), Eminescu-Verlag, București / Bukarest, 1989, 86 Seiten (Präsentation auf der IV. Umschlagseite von Petre Stoica und Cornel Ungureanu).

6. Metafore gândite-n stil pentru când voi fi copil (= Metaphern im Styl gedacht, wenn ich mal Kind werde), Semenicul-Verlag, Reșița / Reschitza, 1991, 32 Seiten (Präsentation auf der IV. Umschlagseite durch Gheorghe Jurma).

7. Ceasul de apă (= Die Wasseruhr), Anthologie, Auswahl und Nachwort von Lucian Alexiu. Hestia-Verlag, Timișoara / Temeswar, 1991, 96 Seiten.

8. A te bucura în eroare. Poeme (= Dich im Irrtum freuen. Gedichte), Facla-Verlag, Timișoara / Temeswar,

1992, 72 Seiten (Präsentation auf der IV. Umschlagseite durch Cornel Ungureanu und Al. Cistelean).

9. În apărarea poemului scurt. Poeme (= Zur Verteidigung des Kurzgedichtes. Gedichte), Hestia-Verlag, Timișoara / Temeswar, 1993, 52 Seiten.

10. Climă temperat continentală. Poeme/ Temperate Continental Climate. Poems. Anthologie und englische Version von Ada D. Cruceanu. Mit einem Nachwort von Lucian Alexiu, Hestia-Verlag, Timișoara / Temeswar, 1995, 68 Seiten.

11. Agresiunea literei pe hârtie. Poeme (= Die Aggression des Buchstaben auf dem Papier. Gedichte), erschienen in der Sammlung Biblos, betreut von Lucian Alexiu. Graphische Gestaltung: Iulian Vitalis Cojocariu. Autorenporträt von Mircea Ciobanu. Hestia-Verlag, Timișoara / Temeswar, 1996, 48 Seiten.

12. Esau. 33 poeme (= Esau. 33 Gedichte), mit einem Nachwort von Adrian Dinu Rachieru, Timpul-Verlag, Reșița / Reschitza, 1997, 54 Seiten.

13. 47 Poeme despre Viață, Dragoste și Moarte = 47 Poems about Life, Love and Death (= 47 Gedichte über Leben, Liebe und Tod), Autorenporträt von Iulian Vitalis Cojocariu, eine englische Version von Ada D. Cruceanu. Timpul P.H.-Verlag, Reșița / Reschitza, 1998, 56 Seiten.

14. Poeme duminicale. Doamne ... sau uzurparea metaforei (= Sonntags-gedichte. Herr ... [oder Die Machtergreifung der Metapher], Timpul-Verlag, Reșița / Reschitza, 1998, 64 Seiten (Vorstellungen auf der IV. Umschlagseite durch Al. Cistelean, Valentin F. Mihăescu und Geo Vasile).

15. Între pereți de plută sau Moartea după Doclin, Timișoara. Poeme (= Zwischen Korkwänden oder Der Tod nach Doclin. Gedichte), Marineasa-Verlag, Timișoara / Temeswar, 1999, 42 Seiten.

16. Dubla eroare. Poeme (= Der doppelte Irrtum. Gedichte), Marineasa-Verlag, Timișoara / Temeswar, 1999, 48 Seiten (Mit einem Autorenportrait von Marin Sorescu).

17. Metafore gândite-n stil pentru când voi fi copil (= Metaphern im Styl gedacht, wenn ich mal Kind werde), II. erweiterte Auflage. Übersetzungen ins Englische von Ada Cruceanu. Mit einer Präsentation von Gheorghe Jurma und einem Nachwort von Ion Marin Almăjan. Timpul-Verlag, Reșița / Reschitza, 1999, 64 Seiten.

18. Poemele dinaintea tăcerii (= Gedichte vor dem Schweigen), Timpul-Verlag, Reșița / Reschitza, 1999, 48 Seiten.

19. Urma pașilor în vale. Poeme (= Spur der Schritte im Tal. Gedichte), Hestia-Verlag, Timișoara / Temeswar, 2001, 44 Seiten (Erschienen in der Sammlung „Biblos“, betreut von Lucian Alexiu).

20. Nisip, ape de odihnă. Poeme (= Sand, Erholungsquellen. Gedichte), mit einem Brief von Cornel Ungureanu und einem Nachwort von Adrian Dinu Rachieru. Marineasa-Verlag, Timișoara / Temeswar, 2002, 48 Seiten.

21. Carte din iarna mea. Poeme (= Buch aus meinem Winter. Gedichte), mit kritischen Betrachtungen von Olimpia Berca. Marineasa-Verlag, Timișoara / Temeswar, 2003, 52 Seiten.

22. Pîrga. Poeme (= Reifezeit. Gedichte), mit bio-bibliographischen Hinweisen von Cornelia Ștefănescu und zwei „gelben Agraften“ (Buchbesprechungen) von Sorin Gârjan. Marineasa-Verlag, Timișoara / Temeswar, 2004, 50 Seiten.

23. Pîrga II. Poeme (= II. Reifezeit. Gedichte), Nachwort von Ela Iakab, Modus-Verlag, Reșița / Reschitza, 2005, 42 Seiten.

24. 55 de poeme. Antologie* (= 55 Gedichte. Eine Anthologie), Auswahl der Texte: Ada D. Cruceanu (Umschlag: Petru Comisarschi), Modus P.H.-Verlag, Reșița / Reschitza, 2005, 76 Seiten.

25. Locomotiva și vrabia. Antologie (= Die Lokomotive und der Sperling. Eine Anthologie), eine sentimentale Ausgabe, Auswahl von Ion Cocora, Vorwort von Mircea Martin (Umschlag: Tudor Jebeleanu), Palimpsest-Verlag, București / Bukarest, 2006, 186 Seiten.

26. Pîrga III, poeme. Poetul în Pârgă (= III. Reifezeit. Gedichte. Der Dichter in der Reifezeit), Vorwort von Mircea Martin; Umschlag von Doru Bucur, Deutschland, Modus P.H.-Verlag, Reșița / Reschitza, 2006, 33 Seiten.

27. ПЪРГА. Pîrga, poeme. Übersetzung und kritische Betrachtungen in bulgarischer Sprache von Margarita Kovalenko, Bolid-Verlag, Sofia / Sofien,

*Die vorliegende Textauswahl folgt chronologisch den von Octavian Doclin veröffentlichten Gedichten, begonnen mit seinem Debüt in der Zeitschrift „Vârste cărășene“ (Karascher Menschenalter), das noch mit seinem bürgerlichen Namen Octavian Chisăliță gezeichnet ist. Diese Gedichtauswahl

- 2002, der Preis des Rumänischen Schriftstellerverbands beim Nationalen Dichtungsfestival „George Coșbuc“ (Bistrița / Bistritz), Abteilung gedruckte Bände, für den Band **Urma pașilor în vale** (Hestia-Verlag, 2001);
- 2003, der Preis für Dichtung der Filiale Temeswar des Rumänischen Schriftstellerverbandes, für den Band **Nisip, ape de odihnă** (Marineasa-Verlag, 2002);
- 2005, der Preis für Dichtung des Internationalen Dichtungsfestivals „EMIA“, Deva / Diemrich;
- 2006, der EMINESCU-Preis und der Titel eines Ritters des Kulturordens „Eminescu – 1868 – Oravița“;
- 2007, der „TIBISCUS“-Preis, beim Internationalen Dichtungsfestival „DRUMURI de SPICE“, XIV. Auflage, Uzdin (Serbien);
- 2007, Das Hommagediplom „190 Jahre seit der Gründung des Alten *Mihai Eminescu*-Theaters, Orawitza (16. Oktober 2007);
- 2007, der Sonderpreis der Jury beim Internationalen Dichtungsfestival „George Coșbuc“ Bistrița / Bistritz, (12. - 13. Oktober), XXIII. Auflage.

17. Nationale Orden:

Der Nationale Orden für Kulturelle Verdienste im Grad eines Ritters (2004), vom rumänischen Staatspräsidenten verliehen.

CUPRINS / INHALT

Elegii silvestre (I-II)
Waldelegien (I-II)
Poem cu zăpezi
Schneegedichte
Precum pustiul, va înflori
Erbühen wie die Wüste
Dagmàr
Dagmàr
Din lacrimă, poate
Aus Tränen, vielleicht
Neliniștea purpurei
Purpurs Unruhe
Patria adierii
Hauchheimat
Buna
Oma
Zidirea
Vermauerung
Muntele și Iluzia
Der Berg und die Illusion
Curat și nebiruit
Rein und unbesiegt
Un fel de odă
Eine Art Ode
Ceasul de apă
Die Wasseruhr
Poemul scurt
Kurzes Gedicht
Poemul scurt

Kurzes Gedicht
Golful(14) Priveliștile
Der Golf/(14) Die Ansichten

Poemul ca un mușchi verde
Gedicht wie ein grünes Moos

Știuca

Der Hecht

Poetul

Der Dichter

H

H

Golf în retragere

Golf im Rückzug

*Întîlnire nocturnă cu Gassenheimer, arhivarul șef,
memoria lumii*

Nächtliche Begegnung mit Gassenheimer, dem
Chefarchivar,
dem Gedächtnis der Welt

Răspunsul poetului pentru un necunoscut

Die Antwort des Dichters an einen Unbekannten

Sfârșitul de poem

Ende des Gedichtes

Totul

Alles

Poemul scurt

Das kurze Gedichte

Prigonirea

Die Verfolgung

*Ultima întîlnire nocturnă cu Gassenheimer, arhivarul șef,
memoria lumii*

Die letzte nächtliche Begegnung mit Gassenheimer,
dem Chefarchivar,
dem Gedächtnis der Welt

Strigăt

Schrei

Fără titlu

Ohne Titel

Precum o bucurie

Wie eine Freude

În apărarea lui Esau

Zu Esaus Verteidigung

Exod

Exodus

*** (*lumile de dinaintea cuvîntului*)

*** (Die Lichter vor dem Wort)

Un singur lucru

Eine einzige Sache

Petrecere

Unterhaltung

Umbra lui Procust

Der Schatten des Prokrust

Doamne (devreme târziu)

Herr (früh spät)

Doamne (durată)

Herr (Dauer)

Întins în camera cu pereți de plută

Ausgestreckt im Zimmer mit den Korkwänden

Praf și pulbere

Staub und Asche

Deșertăciune

Eitelkeit

Poem de toamnă

Herbstgedicht
Nici atunci
Selbst dann nicht...
Pseudofabulă
Pseudofabel
Tăcerea
Schweigen
Aurea libertas
Aurea libertas
Sălașe în iarnă
Herbergen im Winter
Case sibiene
Hermannstädter Häuser
Sfârșit de poem
Ende des Gedichts
Turnul unghiului
Der Winkelturm
Complotul, nașterea
Das Komplott, die Geburt
Fuiorul
Hanfbüschel
Sfârșit de poem
Ende des Gedichts
Căputul
Der Überrock

CĂPUTUL

Memoriei mentorului meu, Petru Oallde

Neîncăput într-un căput
mi-a bătut azi-noapte în uşă Dascălul:
– Hai să mergem la Forotic,
m-a îmbiat, fără glas, doar cu ochii orbi,
în timp ce eu îi zic:
„pră gealul Gîşcii, acolo unge şăgia Mama mea,
şi unge o ajuns-o tata într-un tîrziu,
după ce s-o luat să prindă trenul,
ş-o fugit după el, că l-o pierdut în gară, la Doclin,
atît o fost dă îndrăgostit şăgîrtul,
mai apoi maistorul cojocar Ioan Chisăliţă,
dă mama mea”
– Atunci, hai să mergem la Cacova,
a continuat cel neîncăput într-un căput,
tot fără glas, tot cu ochii lui orbi,
să vedem dacă ai ajuns la nivelul poezilor
Văcăreşti,
fiindcă n-ai fost cînd mi-ai dat să citesc primele
versuri,
aşa ți-am spus ție, copil dintr-un sat, venit
la liceu în alt sat să te învăţ carte,
sau să vedem dacă ai scris cartea ta de maturitate

Dat la cules: 15. 05. 2008
Apărut: 2008
Tiparul executat la Tipografia Mirton
TIMIȘOARA
ROMÂNIA